

Voorbij de hersenen

Het voortbestaan van het menselijk bewustzijn na de permanente lichamelijke dood

Jeffrey Mishlove

Copyright © 2021, Jeffrey Mishlove

Afzonderlijke feiten kunnen nooit "bewezen" worden, behalve door hun samenhang in een systeem. Maar omdat alle feiten op zichzelf staan, vernietigt iedereen die ze één voor één afwijst de voorwaarden waaronder de overtuiging van een nieuwe waarheid in de geest kan ontstaan.

F. C. S. Schiller
Hoogleraar filosofie
Universiteit van Oxford

Noot van de vertaler: Met alle respect voor het werk van Mr. Mishlove nam ik de vrijheid deze vertaling te maken zonder de vele noten en verwijzingen naar YouTube filmpjes die doorheen de hele tekst zijn opgenomen. Deze verwijzen uiteraard alle naar Engelstalige werken en wie deze kan lezen en beluisteren kan ook beter het originele essay doornemen. De essentie, alle verzamelde informatie in dit essay zijn naar best vermogen vertaald dus is op deze manier het werk ook toegankelijk voor het Nederlandstalig landschap. Het originele Engelstalige essay kan worden gedownload op

<https://www.bigelowinstitute.org/docs/1st.pdf>

INLEIDING: ENKELE WITTE KRAAIEN	2
HET BEWIJS	9
HET KADER: BEWUSTZIJN VOORBIJ DE HERSENEN	38
CONCLUSIE	42

INLEIDING: ENKELE WITTE KRAAIEN

Een communicatie na de dood veranderde mijn leven

Het was een vredige dood.

Mijn grootoom Harry Schwam overleed op 26 maart 1972. Hij stierf in Sheboygan, Wisconsin, op 84-jarige leeftijd. Hij was een gelovig man en runde een kleine kruidenierszaak op de hoek. Hij kwam thuis na het bijwonen van de religieuze dienst op de vroege zondagochtend, ging in zijn favoriete stoel en overleed. In Californië was het twee uur eerder, half acht 's ochtends. Nog verzonken in een diepe slaap overkwam me de meest verrassende, levendige en krachtige droom van mijn leven.

Oom Harry verscheen en sprak met me over mijn leven, waarbij hij persoonlijke kwesties aan de orde stelde op een manier die tot in mijn kern doordrong. Ik kan niet zeggen dat ik Harry goed heb gekend tijdens zijn leven. Hij was meer dan vijftig jaar ouder. Ik was 25 jaar oud. Maar toch, in deze droom die echter leek dan dan de werkelijkheid, deelden we een ziel-tot-ziel gemeenschap die zich niet liet beschrijven.

Ik werd wakker en weende, hilde vreugdevolle tranen en zong tegelijkertijd een Hebreeuws lied, Avinu Malkeinu, normaal gesproken gereserveerd voor de meest heilige Joodse vieringen. Iets diepgaand moois en transformerend had me geraakt. Noch eerder noch sindsdien heb ik een droom gehad die zo'n intens sublieme, emotionele toestand belichaamde. Ik schreef meteen naar huis en vroeg naar Oom Harry en vertelde dat ik die ochtend over hem had gedroomd die ochtend. Twee dagen later, zodra ze mijn brief had ontvangen, belde mijn moeder met het nieuws van zijn dood. Haar stem was vol emotie toen ze me vroeg, "Hoe wist je dat? Toen stierf hij."

Er is maar één redelijke mogelijkheid voor deze gebeurtenis, de meest aardschokkende en onvergetelijke van mijn jonge leven. Oom Harry bezocht me werkelijk in een droom toen hij stierf. Buitenzintuiglijke waarneming alleen kan niet de overweldigende krachtige emotie, geassocieerd met zijn aanwezigheid, verklaren. Oom Harry's bezoek overtuigde me, zonder enige twijfel dat de ziel bestaat en de dood het fysieke lichaam overleeft.

Ik vroeg mijn moeder om een voorwerp van hem om hem te herinneren. Binnen een week ontving ik een boek met een briefje waarin stond dat oom Harry's favoriet was geweest. Tot mijn verbazing was het een boek met mystieke leerverhalen over Rabbi Israël Baal Shem Tov, de achttiende-eeuwse wonderdoener uit de Joodse Chassidische traditie. Zo leerde ik dat oom Harry een mysticus in hart en nieren was. Toen hij stierf, had hij een kort maar onvergetelijk voorproefje gegeven van een andere werkelijkheid.

Uit deze onuitwisbare ervaring leerde ik dat overleven na de dood deel uitmaakt van de lange geschiedenis van innerlijke, mystieke verkenning. Huston Smith beweerde dat religies van alle tijden zijn en cultuurgemeenschappelijke begrippen hadden. Eén zo'n verenigend concept is de ziel. Hoewel de wetenschap van vandaag de noodzaak van zo'n concept zou willen ontkennen stelt Smith dat noch de ziel noch de spirituele realiteit die het impliceert verdwijnt. Het omringt ons - ook al is het onzichtbaar voor onze instrumenten en kan het niet gemeten worden.

Ik probeerde mijn ervaring met oom Harry te bespreken op de faculteit aan de Universiteit van Californië, waar ik een afgestudeerde student was aan de School voor Criminologie met de nadruk op klinische psychologie. Ik kwam op een dood spoor. Eigenlijk had niemand die ik sprak op de universiteit nagedacht over postmortale overleven. Dus besloot ik mijn eigen expert te worden.

Binnen een jaar verliet ik het criminologieprogramma met een masterdiploma. Profiterend van de graduate division regels, creëerde ik een individuele, interdisciplinaire doctoraalstudie op Berkeley op een gebied dat een paar wenkbrauwen deed fronsen - parapsychologie. Ik had het geluk dat professoren van meerdere afdelingen in het wijdverspreide universitaire systeem me wilden sponsoren.

In 1980 ontving ik - wat helaas tot op de dag van vandaag - het enige doctoraaldiploma in parapsychologie ooit uitgereikt door een geaccrediteerde Amerikaanse universiteit. Mijn carriërewissel van criminologie naar parapsychologie was radicaal. Een ervaring die maar een paar minuten duurde was de katalysator voor deze overgang die een vast onderdeel van mijn leven werd. Zulke buitengewone transformaties zijn niet ongewoon. Ze gaan gepaard met veel communicatie. William James, de vader van de Amerikaanse psychologie, merkte op dat je maar witte kraai te produceren om de hypothese "Alle kraaien zijn zwart" te weerleggen. Oom Harry's droombezoek was mijn witte kraai. Voor mij de nulhypothese ontkracht dat postmortale overleving niet bestaat.

Mijn ervaring benadrukt ook de relatie tussen het hiernamaals en het rijk van dromen. We zullen tijdens dit onderzoek groepen witte kraaien zien. Natuurlijk zijn niet alle kraaien zwart of wit. Sommige zijn grijs. Veel discussiepunten en voorbeelden in dit essay zijn opgenomen om context te bieden. Toch blijven er tientallen bewijskrachtige voorbeelden in dit essay. Gezamenlijk dragen ze bij aan het bewijzen, zonder enige redelijke twijfel, dat het menselijk bewustzijn de dood overleeft.

Universele acceptatie van postmortaal overleven

Het geloof in postmortale overleving van het bewustzijn komt voor in elke cultuur, nationaliteit, religie en taalgroep in elke regio en historische periode op aarde. Allemaal! Het geloof van Amerikanen in leven na de dood is bijvoorbeeld al 75 jaar stabiel op meer dan 70%. Deze consistentie houdt stand, zelfs terwijl de religieuze overtuiging afneemt. Het is geen toeval. Het betekent niet dat mensen niet in staat zijn tot rationeel redeneren. Het komt voort uit de universele ervaring van het bewijs - afkomstig van zwermen witte kraaien. In 1860 publiceerde het voormalige Amerikaanse congreslid Robert Dale Owen een wetenschappelijk boek over postmortale overleving - gevuld met geloofwaardige, bewijskrachtige verslagen. Veel rapporten in de afgelopen 161 jaar sinds Owens boek hebben het vertrouwen waarmee we overleving na de dood kunnen accepteren vergroot. Er waren enkele uitzonderingen, maar meestal waren het de vroege onderzoekers van de Society for Psychical Research - opgericht in 1882 om het paranormale te onderzoeken - overtuigd geraakt van het overleven na de dood. Deze bekwame individuen vonden elk hun eigen witte kraai:

- Sir William Crookes, ontdekker van het element thallium
- Gerald Balfour, conservatief parlementslid
- Eleanor Sidgwick, hoofd van het Newnman College, Cambridge
- Sir Oliver Lodge, houder van belangrijke patenten voor radio
- Sir William Barrett, professor experimentele fysica, Royal College of Science for Ireland

- Arthur Balfour, minister-president van het Verenigd Koninkrijk
- F. W. H. Myers, auteur, *Human Personality and Its Survival of Bodily Death*
- J. G. Piddington, ere-secretaris, Society for Psychical Research
- Camille Flammarion, astronoom en schrijver
- Cesare Lombroso, vader van de moderne criminologie
- Hereward Carrington, onderzoeker en schrijver
- James Hyslop, professor in de filosofie, Columbia University

De donkere schaduw van het sciëntisme

Helaas is ons huidige technologische tijdperk historisch gezien ongewoon.

De Ierse advocaat James Tunney noemt het "het donkere tijdperk van het sciëntisme." Sciëntisme is niet hetzelfde als wetenschap. Het is het tegenovergestelde van zoeken naar de waarheid.

Sciëntisme is het onbetwiste geloof dat het mechanistische, materialistische wereldbeeld - dat goed werkt voor technologie - ons een volledige verklaring van alles kan geven. In dit tijdperk negeren academici, wetenschappers en professionals grotendeels de enorme opeenstapeling van bewijs voor postmortale overleving - alsof het nooit heeft bestaan.

De pionier Marvin Minsky is een voorbeeld van deze houding - het tegenovergestelde van die van Huston Smith. Hij is van mening dat het menselijk bewustzijn nogal triviaal is, omdat we ons meestal niet bewust zijn van onze interne processen. Hij verkondigt zelfs dat de mens de "grootste machine ter wereld" is en anders denken getuigt van een gebrek aan respect voor onszelf.

Dit modernistische, materialistische ethos heeft een ongegrond vermoeden van niet-overleven ingebouwd. Toch weerlegt zowel hedendaags als historisch bewijs, in overeenstemming met eeuwigdurende ervaring, dit verblindende vooroordeel.

Sommigen denken dat deze modernistische visie de wortel is van veel problemen waar de mensheid vandaag de dag mee te maken heeft - zoals vervreemding, geweld en vervuiling.

De Zwitserse psychiater Carl Jung heeft het over deze situatie in zijn boek *Modern Man in Search of a Soul*. De mensheid betaalt een zware prijs voor het negeren van het bewijs voor het voortbestaan van bewustzijn, een thema waar ik in de conclusie op terugkom.

Een alternatief voor deze algemene verwerping van het bewijs voor overleven na de dood heet 'levende agent psi'. Psi is de parapsychologische term voor buitenzintuiglijke waarneming (d.w.z., telepathie, helderziendheid en voorkennis) en psychokinese (of geest-over-materie).

Levende agent psi als hypothese vereist geen geestenwereld. Het probeert overlevingsbewijs te verklaren als het resultaat van paranormale begaafdheid bij alleen de levenden. Desalniettemin, zijn zelfs buitenzintuiglijke waarneming en psychokinese nog steeds taboe-onderwerpen binnen de academische wereld.

Bijvoorbeeld, een recent artikel van twee vooraanstaande psychologen, Arthur Reber en James Alcock, in *The Skeptical Inquirer* maakt hun diep onwetenschappelijke "sceptische" positie duidelijk wanneer ze beweren: Parapsychologische beweringen kunnen niet waar zijn ... de gegevens zijn irrelevant.

Deze onhoudbare positie weerspiegelt de mainstream academische benadering van de parapsychologie. Dat is de reden waarom er, vier decennia nadat ik mijn doctoraat in de parapsychologie heb ontvangen, geen andere is uitgereikt door een geaccrediteerde Amerikaanse hogeschool of universiteit!

Ik keer vlak voor de Conclusie terug naar de levende agent psi en deel vijf redenen waarom dit het bewijs ten gunste van postmortale overleving niet wegverklaart.

Elk spiritueel medium in de wereld van vandaag is onderhevig aan ongegronde aannames over frauduleus gedrag. In 1898 voerde de briljante psycholoog William James een debat in het tijdschrift *Science* over het mediumschap van Leonora Piper, dat hij verdedigde.

Woedend over de onzorgvuldige, middelmatige argumenten die werden gebruikt om het bewijs over Piper te verwerpen, beschreef hij de situatie met scherp sarcasme: Mediums zijn wetenschappelijke vogelvrij verklaarden en hun verdachten zijn quasi-waanzinnig. Elke stok is goed genoeg om dat soort honden mee te slaan.

In plaats van aan te nemen dat het medium onschuldig is totdat het tegendeel is bewezen, wordt nu aangenomen dat het medium frauduleus of vreselijk misleid moet zijn. Het sterkste bewijs wordt genegeerd. Solide parapsychologisch bewijs wordt aangevallen als slechts anekdotisch en hoopvol denken. Zoals David Hume, een Schotse verlichtingsfilosoof, schreef in holle frases: ... geen menselijke getuigenis kan zo'n kracht hebben om een wonder te bewijzen. Hume's denken was goed bedoeld als bescherming tegen bijgeloof en religieuze overdaad. Niettemin, wanneer toegepast op paranormaal onderzoek en parapsychologie, is het een wig geworden die gebruikt wordt tegen echte wetenschappelijke vooruitgang.

Het argument voor postmortale overleving is verre van een poging om een wonder te bewijzen. Het is grotendeels gebaseerd op fenomenologie - "de studie van de structuren van het bewustzijn zoals ervaren vanuit de eerste persoon". William James, ook een van Amerika's grootste filosofen, verbond fenomenologie met experimentele wetenschap in zijn laatste betoog over Radicaal Empirisme. Het was een belangrijke stap in het uitdagen van David Hume's verwerping van een menselijke getuigenis. James was onvermurwbaar: ... het empirisme mag geen enkel element toelaten... dat niet rechtstreeks wordt ervaren, noch een element uitsluiten... dat wel rechtstreeks wordt ervaren. Naast het accepteren van menselijke getuigenissen als belangrijk bewijs, is mijn essay gebaseerd op een metafysisch wereldbeeld waarin postmortale overleving het beste als natuurlijk kan worden beschouwd.

De spotters hebben vrijwel zeker gelijk als ze beweren dat noch postmortale overleven noch psi kan voorkomen in een universum dat alleen uit betekenisloze, dode materie bestaat.

Maar hun argumenten gaan niet voldoende in op het massale fenomenologische bewijs. bewijs. Noch verklaren ze hoe bewustzijn zelf kan bestaan in zo'n universum. Ik beargumenteer dat bewustzijn, van welke aard dan ook, ontstaat omdat het universum levend en als geest is.

De noodzaak van een raamwerk

We hebben al meer dan 160 jaar uitstekend bewijs voor postmortale overleving. Dit bewijs is altijd algemeen aanvaard, vooral door diegenen die de tijd en moeite hebben genomen om het zorgvuldig te bestuderen. Op enkele uitzonderingen na behandelen academische en wetenschappelijke instellingen dit bewijs echter alsof het nooit heeft bestaan.

De harde behandeling van de parapsychologie en de oudere discipline van paranormaal onderzoek, heeft een tegengif nodig. We hebben een cognitief raamwerk nodig om bewijs te integreren met betrekking tot menselijk bewustzijn dat overleeft na de lichamelijke dood.

Futurist Willis Harman geeft mijn algemene benadering weer. Harman wees op Darwins evolutietheorie. Hij suggereerde dat we een totaalbeeld nodig hebben dat bewustzijn, waaronder leven na de dood, integreert in de wetenschap - een kader dat de metafysische fundamenteën van de werkelijkheid omvat.

Hij stelt de noodzaak: ... niet dat we alles weten over sommige van deze dingen; niet dat we hebben bewezen, in zekere zin, dat ze allemaal bestaan elke keer als ze worden gerapporteerd. Maar dat er genoeg van dat soort gegevens lijken te zijn dat we een raamwerk nodig hebben om ze allemaal op te nemen.

Ik antwoord Harman dat we normaal bewustzijn niet kunnen verklaren als we niet alle gegevens in beschouwing nemen - alles wat we weten over bewustzijn. Die verklaring zal verschillen van het scientistische denken dat weigert om zelfs de gegevens van de witte kraai te erkennen, laat staan de implicaties ervan! Paranormale gegevens werpen een cruciaal licht op de aard en de kracht van het menselijk bewustzijn. Aangezien Harman Darwins theorie als een ideaal model ziet voor een nieuw, wetenschappelijk kader - is het vooral interessant dat Alfred Russel Wallace, de medeontdekker van de evolutietheorie door natuurlijke selectie, een krachtig pleitbezorger was voor de geldigheid van postmortale overleving. Hij schreef: ... het zogenaamde bovennatuurlijke, zoals ontwikkeld in de verschijnselen van... het moderne Spiritualisme, is een experimentele wetenschap die veel moet toevoegen aan onze kennis van de ware aard en de hoogste belangen van de mens, en die daarom een eerlijk en grondig onderzoek vereist. Wallace beweerde dat natuurlijke selectie kon werken binnen een hogere wet: ... net zo zeker als we de werking van natuurwetten kunnen traceren in de ontwikkeling van organische vormen, en we ons duidelijk kunnen voorstellen dat een vollediger kennis ons in staat zou stellen om stap voor stap het hele proces van die ontwikkeling te volgen, zo zeker kunnen we de werking van een onbekende hogere wet traceren, voorbij en onafhankelijk van alle wetten waarvan we enige kennis hebben.

Deze hogere wet betreft bewustzijn of geest in het universum - onafhankelijk van de hersenen. Verschillende culturen en historische tijdperken geven op verschillende manieren uitdrukking aan wat Huston Smith de oertraditie heeft genoemd. Maar ze hebben allemaal gemeen dat "de fenomenale werelden [inclusief de hersenen] hun bestaan te danken hebben aan de universele geest." Hoewel dit idee - dat bekend staat als metafysisch idealisme - radicaal lijkt, is het de eenvoudigste, meest spaarzame oplossing van het geest-lichaam probleem (een onderwerp waar ik op terug zal komen).

Creëert het brein bewustzijn?

De filosoof Bertrand Russell verwierp het geloof in het hiernamaals door te beweren dat de dood van de hersenen een persoon permanent uitroeit. We weten allemaal dat het geheugen kan worden uitgewist door een verwonding aan de hersenen... In het licht van zulke bekende feiten lijkt het nauwelijks waarschijnlijk dat het verstand de totale vernietiging van de hersenstructuur overleeft... [die] plaatsvindt bij de dood. Het zijn geen rationele argumenten, maar emoties, die het geloof in een toekomstig leven veroorzaken. Mensen accepteren vaak, zonder vragen of onderzoek, is Russells mening als het fundament van de wetenschappelijke orthodoxie

De verbazingwekkende hypothese.

Bertrand Russells overtuiging dat bewustzijn een product is van neurologische activiteit is vandaag de dag nog steeds een onbevestigde hypothese. Nobelprijswinnaar Francis Crick, DNA-pionier en auteur van *The Astonishing Hypothesis*, verwoordt een verfrissend waarheidsgetrouwe wetenschappelijke houding. Crick erkent dat de religieuze visie die een leven na de dood voorstaat wel eens correct zou kunnen zijn. In feite hebben vooraanstaande neurowetenschappelijke onderzoekers de afgelopen halve eeuw het idee in twijfel getrokken dat de werking van de hersenen het bewustzijn kan verklaren. Neurochirurg Eben Alexander haalt het baanbrekende werk van de gerenommeerde hersenwetenschapper Wilder Penfield aan. Penfield betoogde dat de werking van de hersenen noch geheugen noch vrije wil kan verklaren. Hij baseerde deze beoordeling op zijn vele onderzoeken waarbij hij zowel elektrische stimulatie als resectie van de hersenen toepaste.

De filtratietheorie van William James.

Zelfs Martin Gardner, een aartsspotter van alles wat paranormaal is, heeft postmortaal overleven erkend! In een fascinerend boekhoofdstuk uit 1983 getiteld "Onsterfelijkheid: Why I Do Not Think It Impossible" ging Gardners mening zelfs verder dan die van Francis Crick.

Gardner bouwde voort op de filtratietheorie van William James uit 1897 over de werking van de hersenen. Deze hypothese vergelijkt de hersenen met een filter of reduceerventiel, niet met de bron van het bewustzijn. De hersenen krijgen toegang tot de mind-at-large, of het universele bewustzijn, in al zijn prachtige potentie. Vervolgens plaatsen de hersenen een gereduceerd niveau van bewustzijn in de schijnwerpers dat het nuttigst is voor biologische overleving.

James presenteerde deze theorie als een manier om het leven na de dood te verklaren. William James had een ongewoon vermogen om het complexe eenvoudig te maken. Zijn theorie - de hersenen zijn eerder de filter dan de bron van bewustzijn - is een van zijn krachtige en gemakkelijk te begrijpen ideeën. Tegelijkertijd is er veel empirisch onderzoek dat deze hypothese versterkt. We zullen dit later zien in studies over psychedelica, terminale helderheid, buitenzintuiglijke waarneming en psychokinese.

Gardner baseerde zich ook op het werk van twee negentiende-eeuwse Schotse natuurkundigen, Balfour Stewart en Peter Guthrie Tait. Gebaseerd op hun denkwijze, stelde hij dat de hersenen zelf een driedimensionaal "oppervlak" zouden kunnen zijn van een veel groter, hoger-dimensionaal zelf. Wat wij als de dood beschouwen is het "wegschuiven van onze sterfelijke spiraal" ... terwijl het hoger-dimensionale zelf verder gaat.

Hyperspace en bewustzijn.

Gardners instinct over hyperspace was juist. Werk op het gebied van hyperspace wiskunde en natuurkunde heeft de laatste decennia vooruitgang geboekt. Natuurkundige Bernard Carr, emeritus hoogleraar astronomie en wiskunde aan de Queen Mary University of London legt uit hoe het verbinden van de wiskunde van hoger dimensionale ruimte andere mentale ruimtes zou kunnen verklaren: droomruimte, uittredingsruimte, bijna-dood ruimte, verschijningsruimte en mystieke ruimte. Ze lijken allemaal een ruimte buiten de gewone fysieke ruimte nodig te hebben. En een hoger dimensionaal zelf zou voldoende ruimte bieden.

Carr suggereert dat hyperspace-hiërarchieën een universele structuur vormen die ons zal helpen om paranormaliteit en mystieke ervaringen beter te begrijpen.

Het zal ook helpen bij het oplossen van conventionele problemen zoals normale mentale ervaring en de relatie tussen kwantum- en klassieke versies van de fysica. Het idee van hyperruimte komt voor in esoterische tradities. *Wat nieuw is, is het koppelen van beschrijvingen van de mentale ruimte aan de hogere dimensies die in de natuurkunde worden beschreven.*

Filosofische scholen die te maken hebben met het geest-lichaam probleem verdelen zich over het algemeen in drie categorieën:

- (1) materialisten en fysicalisten die beweren dat bewustzijn een product is van de hersenen;
- (2) dualisten die geloven dat geest en materie afzonderlijke en verschillende aspecten van de werkelijkheid zijn;
- (3) idealisten die het hele fysieke universum zien bestaan binnen mind-atlarge (d.w.z. het levende bewustzijn van het universum dat de grond is van al het zijn).

Een hyperspace benadering van bewustzijn zou postmortaal overlevingsbewijs binnen al deze metafysische benaderingen kunnen verklaren. Maar, zoals ik uitwerk in de conclusie van dit essay, is metafysisch idealisme de meest economische en logische benadering. Het lost de paradoxen op die geassocieerd worden met materialisme en dualisme, zonder onnodige aannames.

Metafysisch idealisme is ook consistent met de oertraditie. De hyperspace benadering van wetenschap en bewustzijn heeft een geschiedenis die meer dan 100 jaar teruggaat met vele geleerden en wetenschappers - waaronder J. C. F. Zöllner, Michael Whiteman, Russell Targ, Ed May, Hal Puthoff, Elizabeth Rauscher, Vernon Neppe, en Edward Close - die alternatieve versies aanbieden.

Men vindt verwante hyperspace benaderingen van bewustzijn in het Jungiaanse droomwerk van Nobelprijswinnaar natuurkundige Wolfgang Pauli - waar een archetypische figuur hem een theoretisch model voorlegde. Wilson Van Dusen, wiens werk in de psychologie later in het hoofdstuk over bezetenheid genoemd wordt, schreef een doctoraal proefschrift over een hyperspace theorie die serieus bekeken werd in de correspondentie tussen de grote Zwitserse psychiater Carl G. Jung en Wolfgang Pauli. Carr erkent dat "misschien wel de meest wiskundig verfijnde poging om materie en bewustzijn via hogere dimensies met elkaar te verbinden afkomstig is van Saul-Paul Sirag," zoals gepubliceerd in een Appendix bij de 2e editie van *The Roots of Consciousness*. Wiskundige en theoretisch natuurkundige Sirag legt uit - gebaseerd op zijn eigen theoretische model - dat bewustzijn bestaat in hyperspace. Sirag zegt ook dat onze 4-D ruimtetijdmatrix ook ingebed is in hyperspace. De geest bevindt zich dus niet in het lichaam.

In plaats daarvan bevindt het lichaam - en in feite de hele fenomenale wereld - zich in de geest. *Natuurlijk is het ook heel echt*. Met andere woorden, onze eigen geest is een projectie van een veel grotere geest.

De kwantumziel.

Het ontbreken van een geaccepteerde theorie die uitlegt hoe subjectieve ervaring en het zenuwstelsel op elkaar inwerken, heeft de vooruitgang in de wetenschappelijke studie van het bewustzijn belemmerd. De meest verfijnde en toetsbare bewustzijnstheorie is het Orchestrated Objective Reduction (ORCH OR) model ontwikkeld door Stuart Hameroff, anesthesioloog en directeur van het Centrum voor Bewustzijnsstudies aan de Universiteit van Arizona, en de Nobelprijswinnaar voor wiskundige natuurkunde en filosoof Roger Penrose. Hameroff en Penrose veronderstellen dat bewustzijn zich voordoet op kwantumniveau, binnenin minuscule microtubuli in neuronen. Momenteel worden wetenschappelijke tests uitgevoerd om deze theorie te ondersteunen of te weerleggen.

Stuart Hameroff legt uit dat de ORCH OR theorie niet in strijd is met het overleven na de dood. Hij ontkent niet het bestaan van bijna-dood ervaringen, reïncarnatie en buitenlichamelijke ervaringen. Hij speculeert hoe reïncarnatie zou kunnen werken. Hij karakteriseert het zelf als een "kwantumziel" die verstrengeling en coherentie buiten het fysieke lichaam zou kunnen ondersteunen. Stuart Hameroff beschrijft het bewijs voor reïncarnatie met respect als anekdotisch. Maar dit casuïstische bewijs is goed onderzocht en heeft een veel grotere bevestiging dan van louter anekdotes verwacht kan worden.

Het reïncarnatiebewijs vormt een reusachtige witte kraai (die 1700 opgeloste gevallen omvat). Mijn eigen subjectieve Uncle Harry ervaring en uitgebreid onderzoek met ervaringsdeskundigen en deskundigen, evenals historische en hedendaagse wetenschappelijke studies over het paranormale en over bewustzijn, hebben een reeks bewijzen verzameld die de moderne, ongegronde veronderstelling dat het bewustzijn uitdooft met de dood van het fysieke lichaam, absoluut weerlegt. Dit bewijs wordt in de volgende sectie gepresenteerd. Nadat het bewijsmateriaal is gepresenteerd, werk ik verder een cognitief kader uit waarbinnen postmortale overleving een natuurlijke gebeurtenis is.

HET BEWIJS

Het spectrum van pijlen

Het beste bewijs ten gunste van een leven na de dood zijn de vele, onafhankelijke onderzoeksbenaderingen die allemaal, op verschillende manieren, wijzen op overleven na de dood.

Bijna-dood ervaringen

Onderzoekers hebben duizenden bijna-doodervaringen verzameld. Ongetwijfeld hebben miljoenen mensen dergelijke ervaringen gehad, met kenmerken die van cultuur tot cultuur slechts weinig verschillen. Bijna al deze mensen melden dat ze er met zekerheid van overtuigd zijn dat het bewustzijn de dood overleeft. De voor de hand liggende kritiek op deze ervaringen als bewijs voor overleving na de dood is, dat aangezien de ervaringsdeskundigen onvermijdelijk terugkeren naar hun lichaam, ze nooit dood waren.

Hun ervaring kan dus niet over de werkelijke dood gaan. Een meer realistische interpretatie is dat hun ervaringen de vroege stadia van de postmortale staat weerspiegelen.

Bruce Greyson, doet als al bijna een halve eeuw onderzoek doet naar bijna-doodervaringen. Omdat bijna-doodervaringen mentale activiteit laten zien in afwezigheid van hersenfuncties, beweert hij dat ze bewijs vormen dat wijst op het postmortale voortbestaan van de geest. Ze beweren meestal dat het hiernamaals echter is dan de wakkere fysieke werkelijkheid. Eben Alexander, auteur van verschillende boeken over zijn eigen bijna-doodervaring beschrijft zijn persoonlijke herinnering van de bovenzinnelijke realiteit waarin volgens hem onze fysieke vierdimensionale ruimtetijd is ingebed. Het omvatte "kleuren voorbij de regenboog" en zwevende gouden lichtbollen, fonkelende gouden sporen. Gezangen en hymnen donderden door zijn bewustzijn.

Als een zuiver bewustzijnsvlak "op een vlinder" was hij niet alleen getuige van deze realiteit. Hij werd er één mee en daarom "kun je in wezen door alles heen kijken".

Ziekenhuisonderzoek hartstilstand.

Pim van Lommel, een Nederlandse cardioloog en auteur van *Consciousness Beyond Life: The Science of Near-Death Experience*, beschrijft gecontroleerde studies met patiënten die een hartstilstand kregen in ziekenhuizen. Hij heeft vijf onafhankelijke onderzoeken gepubliceerd waarbij 562 patiënten een hartstilstand overleefden.

Tussen 10% en 20% rapporteerde een bijna-doodervaring te hebben gehad. Van Lommel rapporteert dat noch fysiologische noch psychologische factoren hun ervaring kunnen verklaren. Dit is in tegenspraak met de achteloze meningen van spottende mensen. We weten dat er tijdens een hartstilstand geen hersenfunctie meer is. We zouden dus helemaal geen bewuste ervaring verwachten tijdens een hartstilstand.

Buitenlichamelijke ervaring.

In een getuigenis geeft Elizabeth Krohn, co-auteur met Jeffrey Kripal van *Changed in a Flash: One Woman's Near-Death Experience and Why a Scholar Thinks It Empowers Us All*.

een beschrijving van het zweven in de lucht buiten haar lichaam nadat de bliksem een dame trof. Ze volgde haar schreeuwende kinderen naar de lobby van een synagoge. Toen ze door een raam naar buiten keek, zag ze haar fysieke lichaam op de grond op de parkeerplaats liggen.

Ze zag dat haar paraplu aan het roken was en dat de zolen van haar nieuwe schoenen "eraf geblazen" waren. Toen ze keek naar wat wij haar geestelijk lichaam zouden kunnen noemen, waren haar schoenen in perfecte staat. Ze merkte echter voor het eerst dat ze een paar centimeter boven de grond zweefde.

Terugblik op het leven.

Een fascinerend kenmerk van veel bijna-dood meldingen is de levensterugblik. Deze gebeurtenissen suggereren een rijk waar tijd wordt samengeperst in vergelijking met fysieke tijd en waar de grenzen tussen individuele geesten doorlaatbaar zijn. In de volgende video beschrijft Barbara Harris Whitfield, die zowel een bijna-dood onderzoeker als ervaringsdeskundige was, een levenservaring die de gedachten en gevoelens van haar overleden grootmoeder bevatte. Ook Eben Alexander spreekt over de paradox van complete levensherzelingen die in relatief korte tijd plaatsvinden. Hij legt uit dat we in de bijna-dood staat één worden met de scènes en objecten van de ervaring. Hij noemt dat "kennis door identificatie". Men kan daarom vele dingen tegelijkertijd realiseren. Aardse tijd is niet fundamenteel. Er is een diepere tijdsstructuur die rekening houdt met "zielsgroei". Hij voegt eraan toe dat taal ons vermogen om deze ervaringen te begrijpen beperkt. Pim Van Lommel interviewde ook patiënten die melding maakten van een levensherzeling als onderdeel van hun bijna-doodervaringen. In de volgende video zegt hij dat mensen beweren elke gedachte die ze ooit hebben gehad opnieuw te beleven, gecombineerd met een intieme kennis van hoe iemands gedrag anderen beïnvloedt. Uiteindelijk gaan de lessen die mensen uit hun levensterugblik trekken over meer opener en liefdevoller leven. De ervaring inspireert mensen om hun leven te veranderen.

Onbeschrijflijke liefde.

Een essentieel kenmerk van veel bijna-dood bewustzijnsstaten, waar Van Lommel hierboven al op zinspeelde, is het voelen van overweldigend krachtige liefde. In een getuigenis van Elizabeth Krohn benadrukt ze onvoorwaardelijke liefde - doordringender dan alles wat ze zelfs als moeder had ervaren, voorbij het vermogen van taal om te beschrijven, en zo doordringend dat ze één werd met dat ongelooflijke gevoel.

De toekomst zien.

Elizabeth Krohn rapporteerde ook uitgebreide precognitieve kennis te hebben ontvangen tijdens haar bijna-doodervaring - waaronder de uitslag van de presidentsverkiezingen van George H. W. Bush in 1988 en dat de Cincinnati Bengals in 1989 in de Superbowl zouden spelen. Pim van Lommel legt uit hoe voorkennis een kenmerk is van bijna-dood meldingen. Hij beschrijft de ervaring als een soort déjà vu - omdat mensen misschien tien jaar later een ervaring herkennen als een ervaring die ze voorzagen tijdens hun bijna-doodervaring.

Bijna-dood genezende kracht.

Een bijzonder belangrijk bewijsstuk in verband met de bijna-dood staat is de volledige hersenschorsregeneratie van Eben Alexander. Bruce Greyson onderzocht de medische dossiers, meer dan 600 pagina's, samen met twee andere artsen. De schedel van Alexander was gevuld met pus van een zeldzame infectie. Het resultaat van de Glasgow Coma Scale gaf aan dat de hersenfunctie minimaal was. De drie artsen waren het er allemaal over eens dat er minder dan één procent overlevingskans was en geen kans op een normaal herstel. Zoals Greyson beschrijft: "Deze man was zo dood als je kunt zijn zonder dat zijn hart stopt." Toch is Eben Alexander vandaag de dag een bestseller auteur en spreker die op een hoog cognitief niveau functioneert. Toen ik Alexander vroeg hoe hij zijn wonderbaarlijke herstel kon verklaren, suggereerde hij dat hij toegang had gekregen tot een deel van zichzelf, voorbij het ego, dat een enorme helende kracht had. Hij verwees ernaar als het "lichtlichaam" of het "hogere zelf". Andere onverwachte genezingen van aandoeningen waarvan gedacht werd dat ze onomkeerbaar waren, hebben plaatsgevonden in verband met bijna-doodervaringen. Deze zijn goed gedocumenteerd en worden gecontroleerd door artsen.

Communicatie na de dood

Volgens onderzoeken van Gallup gelooft ongeveer 25-33% van de bevolking dat mentale communicatie met de doden plaatsvindt. Deze spontane ervaringen omvatten het voelen van de overledene; visuele, olfactorische, tactiele en auditieve verschijnselen; krachtige dromen; het horen van zinvol getimedede muziek die met de overledene geassocieerd wordt; gevonden voorwerpen; communicatie via elektronische apparaten; symbolische boodschappen; synchroniciteiten; en andere verschijnselen die onverklaarbaar zijn door het heersende Westerse materialistische wereldbeeld. Hoewel we een deel hiervan kunnen toeschrijven aan apofenie (d.w.z. het projecteren van betekenis op willekeurige patronen), zijn veel communicaties na de dood witte kraaien en dusnprachtige voorbeelden van postmortaal overlevingsbewijs. De voorbeelden die volgen worden bij benadering in chronologische volgorde gepresenteerd.

Een schuld betalen.

Ds. Charles McKay, een katholieke priester, rapporteerde een evidente kwestie in 1842. Toen hij een nieuwe opdracht kreeg in Perth, Schotland, werd hij benaderd door een presbyteriaanse vrouw genaamd Anne Simpson. Ze beschreef een zich herhalende droom waarin een overleden vrouw die ze had gekend, genaamd Malloy, erop stond dat ze contact moest opnemen met een priester. Malloy was iemand op het moment van haar dood een klein bedrag schuldig, drie en tien pence. Ze verwachtte blijkbaar dat een priester moeite zou doen om haar schuld te vereffenen. Simpson wist echter niet aan wie Malloy de schuld verschuldigd was. Maar McKay begon rond te vragen. Uiteindelijk nam hij contact op met een plaatselijke kruidenier die zijn boeken controleerde en ontdekte dat Malloy in zijn administratie een schuld had van precies dat bedrag. McKay betaalde het vereiste bedrag. Deze zaak is leerzaam omdat het laat zien dat de overledene handelde met een doelgerichtheid die we aan geen enkele levende persoon kunnen toeschrijven.

Kübler-Ross' transformatieve communicatie na de dood.

Zoals ik in de inleiding vertel, heeft een kort droombezoek van mijn overleden oom Harry mijn levenstransformatie gekatalyseerd. Een ander levensveranderend voorbeeld is Elisabeth Kübler-Ross, die in 1999 door het tijdschrift Time werd uitgeroepen tot een van de "100 belangrijkste denkers" van de vorige eeuw. Een bewijskrachtige communicatie na de dood stimuleerde haar baanbrekend werk over de stadia van de confrontatie met de dood.

Op het moment dat deze communicatie na de dood plaatsvond, had Kübler-Ross een burn-out. Haar seminars over dood en sterven waren verslechterd. Ze had besloten, hoewel ze het niemand had verteld, om te stoppen met haar werk aan de Universiteit van Chicago. Ze stond op het punt haar besluit aan te kondigen aan een nieuwe dominee met wie ze samenwerkte, toen er plotseling een vrouw verscheen en vroeg of ze met Kübler-Ross mee mocht lopen naar haar kantoor.

Terwijl ze liepen, herkende Kübler-Ross deze vrouw als de gedenkwaardige mevrouw Schwartz, een voormalige patiënt die als eerste een bijna-doodervaring aan Kübler-Ross had gemeld en tien maanden eerder was overleden.

De vrouw stond erop dat Kübler-Ross haar werk over dood en sterven niet opgaf. Ze stond er zelfs op dat Kübler-Ross haar ter plekke zou beloven dat ze ermee door zou gaan. Kübler-Ross, die de verbazingwekkende ernst van de situatie inzag, vroeg mevrouw Schwartz een briefje te schrijven. Kübler-Ross beschrijft de emotionele intensiteit van de gebeurtenis: En deze vrouw, met de meest menselijke, nee, niet menselijke, meest liefdevolle glimlach, die elke gedachte wist die ik had - en ik wist het, het was gedachteoverdracht als ik het ooit heb meegemaakt - nam het papier en schreef een briefje. Kübler-Ross bewaarde het briefje van mevrouw Schwartz met haar handtekening - als fysiek bewijs van de opmerkelijke gebeurtenis, die ze bleef beschrijven in publieke optredens. Toen ging ze akkoord met haar eis en beloofde ze dat ze het werk dat haar uiteindelijk wereldberoemd maakte niet zou opgeven.

Dit geval is belangrijk omdat het bewijs van identiteit, materialisatie van geesten en bewijs van intentionaliteit combineert met een levensveranderende gebeurtenis.

Een psychotherapiesysteem geboren uit het graf.

Siegfried Fischer (1891-1966) was een psychiater die zijn opleiding volgde in Wenen en vervolgens emigreerde naar de Verenigde Staten. Hij werkte aan het Langley-Porter Neuropsychiatrisch Instituut in San Francisco en schreef een boek over psychopathologie.

Een van Fischers voormalige patiënten was Bob Hoffman, een kleermaker die een kledingwinkel had in Oakland, Californië. Het jaar na Fischers dood werd Hoffman midden in de nacht wakker en zag Fischer aan het voeteneind van zijn bed staan. Kenneth Ireland, die een aantal jaren nauw samenwerkte met Hoffman, beschrijft de scène die volgde levendig: [Fischer] onthulde hem de ontbrekende schakel in de psychoanalytische therapie: het concept van Negatieve Liefde als de stroom van negatief gedrag die onbewust van generatie op generatie wordt doorgegeven.

Toen nam Fischer's geest Hoffman door zijn eigen psychische therapie, het blootleggen van de wortels van zijn eigen overgeërfd gedragpatronen en bevrijdde hem met een nieuw begrip dat reikt tot in de diepten van zijn emotionele wezen.

Hoffman zei dat hij in staat was om zijn ouders te vergeven voor alle negativiteit die hij tijdens zijn jeugd had ervaren toen hij opgroeide. Hij wist dat "iedereen schuldig is en niemand de schuld heeft". Fischer verdween met de belofte om terug te komen en Hoffman te helpen om wat van zijn eigen [d.w.z. Fischer's] onafgemaakt werk af te maken om zijn karma, en dat van Hoffman [Fischer] te helpen "verder te gaan". Hoffman zei dat hij de uitdrukking "deuren zullen opengaan" hoorde toen hij Fischer vroeg hoe hij, een kleermaker, de wereld van de professionele psychotherapie zou betreden en dit inzicht zou presenteren als het ontbrekende stuk, een tegengif voor de eindeloze cyclus van analyse.

Er gingen inderdaad deuren open voor de kleermaker die psychotherapeut Bob Hoffman werd. De prominente psychiater Claudio Naranjo toonde belangstelling voor zijn werk en hielp hem om het bij een groter publiek bekend te maken. Zo ontstond de Fischer-Hoffman Psychische Therapie, een proces dat uitgroeide tot een wereldwijde beweging. Het is nog steeds actief en populair binnen kringen van menselijk potentieel - meer dan twintig jaar na de dood van Hoffman. De naam werd uiteindelijk veranderd in het Hoffman Proces of het Hoffman Vier-eenhedenproces naar aanleiding van een rechtszaak door de erfgenamen van Fischer.

Psycholoog Charles T. Tart nam deel aan een Fischer-Hoffman proces in een groep onder leiding van Naranjo. Toen Naranjo Bob Hoffman meebracht om de groep te bezoeken en het proces te introduceren, kwam Tart tot de conclusie dat Hoffman een fantast was, totaal nep, vol van zichzelf, eigenwijs, niet erg slim en zeker niet paranormaal begaafd.

Desondanks, vanwege zijn vertrouwen in Naranjo, onderging Tart het 8-10 weken durende therapieproces. Aan het eind keerde Hoffman terug om Naranjo's groep te ontmoeten. Toen realiseerde Tart zich dat zijn eerdere oordelen over Hoffman een complete psychologische projectie waren geweest, omdat Hoffman manieren had die op Tarts vader leken. Toen hij zich realiseerde hoe onbewust hij was geweest over de projectie was dit een enorme les voor Tart.

Tart had geen manier om Hoffmans discarnate communicatie met Siegfried Fischer te verifiëren. Evenwel kunnen we de getuigenis van Tart aanzien als een pragmatische bevestiging van Hoffman's verhaal.

Volgens het pragmatisme, de filosofie ontwikkeld door C.S. Peirce en William James, wordt de waarheid van een idee duidelijk in de toepassing ervan - oftewel door de vraag: werkt het?

Als een kleermaker een zeer effectieve, nieuwe vorm van psychotherapie voorstelt waarvan hij beweert dat die hem gegeven is door de verschijning van een overledene, hebben we een duidelijk voorbeeld van directe ervaring die volgens William James' radicale empirisme niet uitgesloten mag worden van de wetenschap.

Dit geval is een ander voorbeeld van een geïdentificeerde gediscarneerde persoon die bewijs levert van doelgericht handelen.

In het volgende hoofdstuk over mentale mediumschap staat nog een voorbeeld van een overleden psychiater, Karl Nowotny, die een nieuwe therapeutische methode initieerde.

Tijdens het douchen.

Je hoeft niet te mediteren, een uittreding te ervaren of een medische crisis te doorstaan om een communicatie na de dood te ervaren. Klinisch psycholoog Joseph

Joseph Gallenberger beschrijft een geverifieerde communicatie na de dood die plaatsvond tijdens het douchen. Hij was bij een Monroe Institute Lifeline programma waar deelnemers verschillende meditaties leren om communicatie na de dood te vergemakkelijken. Daar probeerde hij een boodschap te ontvangen van de overleden vrouw van een deelnemer.

Later, onder de douche, ervoer hij dat haar geest hem een rood-wit geruit tafelkleed toonde.

Hij ontving zelfs specifieke informatie, waaronder "pagina 238" in een bepaald boek. Later hoorde hij van de echtgenoot dat ze wekelijks picknickten met het tafelkleed. Het citaat van de pagina was het favoriete gedicht dat ze samen lazen!

Op het moment van overlijden.

Peter Fenwick, een Britse neurowetenschapper, heeft onderzoek gedaan naar communicatie na de dood. Hij ontdekte dat veel van deze communicaties dicht bij het moment van overlijden plaatsvonden (zoals mijn krachtige droombezoek van oom Harry).

Fenwick beschrijft zo'n voorval toen een verdronken zeeman in Engeland aan zijn moeder in Australië verscheen. Hij verscheen druipnat aan het eind van haar bed midden in de nacht. Hij kwam naar haar toe en werd omringd door licht. Hij vertelde haar dat hij in orde was en vertrok toen. Toen ze navraag deed bij de marine, hoorde ze dat hij overboord was gevallen en verdronken op het moment dat hij aan haar was verschenen.

Wijlen Elisabeth Targ.

Natuurkundige Russell Targ beschrijft een communicatie na haar dood van zijn overleden dochter Elisabeth. Ze communiceerde met een derde persoon over een obscuur voorval uit haar vroege jeugd, wat Russell overtuigde van haar overleving.

Zijn schrijfpartner Jane Kutra solliciteerde naar een baan als docent aan de Duke University. Een staflid benaderde haar en beweerde een boodschap te hebben van "een onlangs overleden vrouw, lang, met lang bruin haar" die Kutra aan de vader van de vrouw moest geven.

De boodschap moest de vader eraan herinneren: "Toen ik een klein kind was, probeerde hij me tegen mijn wil in een rode jurk te proppen"... en dat was een traumatische ervaring voor mij." Deze informatie overtuigde Targ ervan dat Elisabeth het had overleefd. Geen enkele andere levende persoon had weet van deze gebeurtenis, die plaatsvond toen Elisabeth twee jaar oud was. De enige andere getuige, Targ's vrouw Joan, was vier jaar eerder overleden dan Elisabeth.

In een psychotherapieessie.

Paul Leslie is een therapeut die tijdens een psychotherapieessie tijdelijk bezeten raakte door de geest van de overleden vader van de patiënt. De bezetenheid trad op tijdens een lege stoel techniek, waarbij Leslie zijn patiënt vroeg om zich voor te stellen dat haar vader in een lege stoel tegenover haar zat. Terwijl hij deze woorden uitsprak, had hij een griezelig gevoel, waaraan hij niet gewend was, van een aanwezigheid die in de lege stoel zat. De ervaring hield in dat de therapeut emotioneel krachtige details gaf over gebeurtenissen in de vader zijn leven.

die hij nog niet kende, over gebeurtenissen uit de kindertijd van de patiënt - het eten van ijsjes bij een meer. Er was zelfs een ongewone impuls (voor Paul Leslie die toen in tranen was) om de patiënt te omhelzen. Het verhaal van Paul Leslie is een pragmatische verificatie van de positieve, therapeutische rol die het gedisciplineerde menselijke bewustzijn kan spelen.

In Lucide Dromen.

Lucide dromen is een unieke ervaring waarin dromers een niveau van wakker bewustzijn behouden in de droomstaat. Onderzoekers en anderen kunnen individuen trainen om deze staat binnen te gaan en zelfs om onderzoekers te signaleren terwijl ze in deze staat zijn.

In één onderzoek gaven negentig mensen zich vrijwillig op om een lucide droomtechniek te leren. Aan het einde van het onderzoek, rapporteerden achtentwintig proefpersonen tachtig lucide dromen over overleden personen.

Ik bespreek nu ik een lucide droom uit het onderzoek over een persoonlijke communicatie van een overleden dominee aan zijn vrouw, die emotioneel en bijzonder bewijskrachtig bleek te zijn.

De lucide dromer ontving een boodschap om zijn vrouw te vertellen dat zijn geest niet te vinden was op het portret van hem dat in de kerk hing. Deze boodschap ontroerde haar diep.

Ze probeerde met zijn geest te communiceren door naar het portret te staren.

De boodschap erkende dat feit en suggereerde dat er een betere manier zou kunnen zijn om contact te maken met haar overleden man. Er wordt ook naar lucide dromen verwezen van overledenen met nuttige financiële adviezen.

Vooraf geregelde communicatie na de dood.

Auteur Whitley Strieber sprak met mij over een contact na de dood dat hij vooraf had geregeld met zijn vrouw Anne voor haar dood. Ze spraken af dat als een van hen zou sterven, die persoon zou proberen contact op te nemen met de ander. Maar het zou beter zijn als ze via een derde persoon communiceerden - omdat geen van beiden de communicatie zou vertrouwen als die rechtstreeks kwam. (Ze zouden het, neem ik aan, toeschrijven aan een hallucinatie of wishful thinking).

Strieber zegt dat hij binnen drie uur na Anne's dood een telefoontje kreeg van een vriendin. Ze vertelde hem dat ze Anne's stem in haar oor hoorde en drong erop aan dat ze meteen contact zou opnemen met Whitley. Binnen een week kreeg hij meerdere soortgelijke telefoontjes - die hem ervan overtuigden dat Anne het had overleefd. Pas toen begon hij haar stem direct te ervaren.

Reïncarnatie

De methodologie van Ian Stevenson. De Universiteit van Virginia, Department of Perceptual Studies, heeft nu een database van meer dan 2.500 individuele gevallen waarin jonge kinderen herinneringen aan vroegere levens melden. In ruwweg 1.700 gevallen leidde de informatie tot de identificatie van de overleden vorige persoon.

We kennen deze gevallen als opgeloste gevallen. Het meest solide bewijs voor reïncarnatie komt van de totaliteit van de 2.500 gevallen in de database, in plaats van de kracht van specifieke gevallen. Stevenson werkte in het veld, ontmoette de kinderen, sprak met hun families en met de families van de vorige personen. Hij verzamelde observaties uit de eerste hand en autopsie- en politierapporten. In veel gevallen noemden de kinderen de naam van de vorige persoon of het dorp waar ze hadden gewoond. Het gedrag van de kinderen is een essentieel kenmerk. Ze komen vaak overeen met de gewoonten van de vorige persoon. Stevenson ondervroeg de kinderen en andere getuigen vaak opnieuw nadat er een tijd was verstreken, om te zien hoe consistent hun verhalen waren.

In wezen volgde Stevenson de casestudy procedures die in de 19e eeuw door onderzoekers van de Society for Psychical Research waren opgesteld om spontane gebeurtenissen zoals verschijningen te bevestigen. Stevenson was afhankelijk van juridische en forensische methoden. Hij onderzocht reïncarnatiezaken alsof hij zich voorbereidde om ze voor te leggen aan een rechtbank.

Reïncarnatie en archetypische synchronistische resonantie.

Psycholoog Brendan Engen en ik bedachten archetypische synchronistische resonantie als alternatieve verklaring voor sommige reïncarnatiegevallen.

We baseren dit model op Jungiaanse synchroniciteit - gebeurtenissen die op een betekenisvolle manier met elkaar verbonden zijn, maar geen mechanistisch, oorzakelijk verband hebben.

Synchroniciteit impliceert een aangeboren universele intelligentie die wereldse gebeurtenissen beïnvloedt. We kunnen zelfs verder gaan dan levende agent psi, omdat synchroniciteit niet afhankelijk is van individuele paranormale vermogens. Archetypische synchronistische resonantie is, voor zover ik weet, het meest verfijnde, gepubliceerde alternatief voor reïncarnatie.

In mijn voorwoord bij James Matlocks boek *Signs of Reincarnation* erken ik echter dat reïncarnatie een passender verklaring is dan archetypische synchronistische resonantie met betrekking tot gegevens van kinderen. De patronen in de reïncarnatiegegevens, die ik hierna zal bespreken, zijn te sterk om te negeren.

Patronen in de gegevens.

Sommige patronen in de reïncarnatiedatabank zijn cultureel specifiek. Andere zijn universeel en gelden voor alle culturen. Geboortevlekken, fysieke kenmerken en zelfs misvormingen komen vaak overeen met de doodswonden van de vorige persoon.

Soms beginnen kinderen over hun vorige leven te spreken zodra ze beginnen te praten.

Het belangrijkste moment waarop deze gevallen beginnen is tussen de twee en vijf jaar oud. Na een paar jaar, vervagen de herinneringen. Dit proces is over het algemeen voltooid in de late kindertijd, d.w.z. vijf tot acht jaar oud.

Slechts ongeveer een derde van de kinderen houdt herinneringen aan vorige levens vast tot ze volwassen zijn. Reïncarnaties lijken meestal voor te komen in hetzelfde gebied, bij dezelfde religieuze of etnische groep of hetzelfde ras - in wezen binnen psychologische comfortzones.

Herinneringen zijn persoonlijk, niet alsof kinderen naar iemand anders in een film kijken.

Ze hebben het gevoel dat hun bewustzijn verbonden is met het eerdere leven dat ze zich herinneren.

Het is persoonlijk en kan emotioneel zijn, met angsten en fobieën die uit het vorige leven overkomen, zoals antropoloog James G. Matlock beschrijft met opgeloste gevallen in de reïncarnatiedatabase, waarbij de vorige persoon een gewelddadige dood stierf.

We kunnen dit in verband brengen met het feit dat in ongeveer tweederde van de gevallen, intercultureel gezien, mannelijke kinderen betreft. Matlock rapporteert: Het meest opvallende cultuurgebonden kenmerk van reïncarnatiegevallen is de geslachtsverandering tussen levens.

In verschillende culturen zijn er geen gerapporteerde gevallen van geslachtsverandering, maar in Birma was vanaf 1986 33% van de gevallen van dit type.

Tussenliggende herinneringen.

In ongeveer 20% van de reïncarnatiegevallen wordt een bestaan na de dood tussen incarnaties in gerapporteerd. Deze intermissieherinneringen lijken vaak op verslagen van bijna-doodervaringen, waaronder communicatie met spirituele gidsen en andere overleden entiteiten.

Psychiater Brian Weiss heeft veel boeken geschreven over hypnotische regressietherapie en aanverwante onderwerpen. In een interview met Oprah Winfrey doet Weiss verslag van een sessie met een patiënte, Catherine, die deze intermissieperiode onder hypnose doormaakte.

Terwijl ze in die toestand was, kon Catherine communiceren met zowel Weiss' vader als met haar overleden kind. Ze gaf gedetailleerde medische en familie-informatie die niet op een normale manier verkregen kon worden. Weiss getuigt dat deze ervaring zijn leven permanent veranderde. James Matlock bestudeerde de lengte van de pauze tussen levens. Het verschilt per cultuur. Wereldwijd is de mediane tijd 16-18 maanden vanaf de dood van het eerdere, geïdentificeerde leven tot de geboorte van het huidige leven. De mediane tijd voor westerse gevallen is 35 jaar. 80-90% van de gerapporteerde gevallen komt uit Azië. Dit zijn dramatische bevindingen. Ze suggereren sterk de vervlechting van de levende wereld met die van de overledene. Als het hiernamaals onafhankelijk zou functioneren, volgens zijn eigen wetten en principes, dan zou je verwachten dat de duur van de onderbrekingen die kinderen met herinneringen aan vorige levens melden - en ook de geslachtsverandering tussen levens - niet beïnvloed zouden worden door culturele verwachtingen. Dit is duidelijk niet zo. Maar omdat we het hebben over opgeloste reïncarnatiegevallen, kunnen de resultaten ook niet louter een op fantasie gebaseerd cultureel artefact zijn. Dergelijke bevindingen laten ons zien dat wij levenden het hiernamaals kunnen beïnvloeden. Mensen zullen in het hiernamaals zien wat ze moeten zien of wat ze bereid of geconditioneerd zijn om te zien. Ze ontmoeten nog steeds iets heel reëls aan de andere kant. In de mate dat deze verhalen onze cultuur binnendringen, maken we ons op voor andere ervaringen in het hiernamaals.

Aankondigende dromen.

Aankondigingsdromen hebben te maken met een huidige of toekomstige zwangerschap. Aanstaande vaders en andere personen die dicht bij de moeder staan, kunnen deze dromen hebben en ze kunnen voorkomen vóór de conceptie, tijdens de zwangerschap en na de geboorte. Deze paragraaf belicht de raakvlakken tussen het hiernamaals en het leven na de geboorte.

Het is belangrijk omdat, wanneer we de gegevens over postmortale overleving negeren, we de prijs betalen voor het niet begrijpen van onze eigen psyche - een thema waar ik in de conclusie op terugkom. De antropoloog E.B. Tylor schreef al in 1871 over zulke dromen - hij beweerde dat ze de basis vormden voor het geloof in reïncarnatie.

Onderzoeker Ian Stevenson vond en registreerde aankondigende dromen in alle landen waar hij gevallen onderzocht. Jim Tucker analyseerde 1100 reïncarnatiegevallen in de database van de Universiteit van Virginia. Hij ontdekte dat er in 22% van de gevallen sprake was van aankondigende dromen.

Stevenson en Tucker constateerden beiden culturele verschillen. Bijvoorbeeld, in Myanmar (het vroegere Birma), beeldden de mensen de geest gewoonlijk af als een verzoeker die om toestemming vroeg in plaats van zijn intentie uit te spreken om herboren te worden. Hier is een voorbeeld van Stevenson: "Een Birmese vrouw wier man voor een lange reis van huis was had een droom waarin een overleden vriend om toestemming leek te vragen om als haar kind herboren te worden.

Toen haar man terugkwam van zijn reis, vertelde hij haar dat hij van dezelfde oude vriend had gedroomd en hem (in zijn droom) had verteld dat de vriend welkom zou zijn om in hun gezin herboren te worden. Na verloop van tijd werd er een kind geboren (Maung Aung Than) dat later verklaringen aflegde waarin hij suggereerde dat de acceptatie van zijn vader had gezegevierd over het veto van zijn moeder. Zijn moeder accepteerde de situatie met het goede humeur dat kenmerkend is voor de Birmezen."

Zowel de vader als de moeder van Maung Aung Than rapporteerden bijna identieke dromen. In de droom van de vader zei hun overleden vriend en dorpshoofd, U Ba Kyar, dat hij de moeder had gevraagd om herboren te worden in hun familie, maar dat ze hem had afgewezen.

Maung Aung Than verschafte de onderzoekers bewijs van reïncarnatie - waaronder levendige herinneringen aan het leven van U Ba Kyar, sterke emoties in verband met zijn moord, een gehechtheid aan U Ba Kyar's familie, en een grote liefde voor U Ba Kyar's familie, evenals geboorteafwijkingen die verband houden met de ogenschijnlijke doodswonden.

Verscheidene algemeen bekende reïncarnatiezaken lijken op het eerste gezicht bewijskrachtig, zoals die van James Leininger en Ryan Hammons.

Zulke gevallen zijn fascinerend en zeer gedetailleerd. Maar de reïncarnatieherinneringen vervagen als de kinderen volwassen worden, wat zeker een natuurlijk proces is omdat het grote project van de eerste helft van het leven het cultiveren van je unieke ego is. De grote kracht van de reïncarnatiegegevens is de algemene database, in plaats van individuele gevallen.

Piek in Darien-ervaringen

De term Piek in Darien verwijst naar een provincie in de landengte van Panama. Toen vroege Spaanse ontdekkingsreizigers daar een bergtop beklommen, verraste dat hen, omdat ze van de Atlantische kant waren gekomen, om een uitzicht op de Stille Oceaan te ontdekken. Nu betekent Peak in Darien een verrassend visioen op het sterfbed of bijna-dood, of communicatie na de dood, waarbij een persoon betrokken is waarvan men niet gelooft dat hij overleden is.

Veertig procent van de bijna-dood meldingen bevatten ontmoetingen met een overleden dierbare. Dergelijke visioenen worden door sommigen toegeschreven aan wishful thinking. Maar als het visioen een persoon betreft waarvan niet bekend is dat hij dood is, dan heeft deze hypothese enig gewicht.

Een oud voorbeeld.

Berichten hierover gaan terug tot de oudheid. Plinius de Oudere schreef er meer dan 2000 jaar geleden over. ... een edelman genaamd Corfidius ... werd doodverklaard door een arts toen hij stopte met ademen. Zijn testament werd geopend en zijn jongere broer werd aangewezen als zijn executeur en erfgenaam. De jongere broer huurde vervolgens een begrafenisondernemer in om de begrafenis te regelen. Corfidius verbijsterde de begrafenisondernemer echter door op de balsemtafel te gaan zitten... Hij kondigde toen aan dat hij net uit het huis van zijn jongere broer kwam. Hij zei dat zijn broer hem had verteld dat de begrafenis die hij voor Corfidius had geregeld, nu voor hem gebruikt moest worden... Terwijl Corfidius zijn verhaal aan de verbaasde begrafenisondernemer vertelde, kwam de knecht van zijn jongere broer binnen met het nieuws dat zijn meester zojuist onverwacht was gestorven.

De verrassende dood van een jonge verpleegster.

Onderzoeker Bruce Greyson beschrijft een man in Zuid-Afrika die in het ziekenhuis lag met een ademhalingsziekte. Hij was bevriend geraakt met een jonge verpleegster. Op een dag vertelde ze hem dat ze een lang weekend vrij nam.

De volgende dag kreeg hij een ademstilstand en moest hij gereanimeerd worden. In een bijna-doodervaring zag hij zichzelf in een pastorale scène toen de verpleegster, Anita, naar hem toe kwam lopen. Hij vroeg haar waarom ze daar was. Ze antwoordde: "Ik ben nu hier, maar je kunt niet blijven. Je moet teruggaan. Ik wil dat je tegen mijn ouders zegt dat ik van ze hou en dat het me heel erg spijt dat ik de MGB heb vernield." Toen draaide ze zich om en liep weg. Het bleek dat haar ouders haar voor haar 21e verjaardag een rode MGB hadden gegeven. Ze was zo opgewonden dat ze in de auto sprong, wegreed, de controle verloor, tegen een telefoonpaal botste en op slag dood was - kort voordat de in het ziekenhuis opgenomen man de bijna-doodervaring had. Niemand in het ziekenhuis wist dat de jonge vrouw gedood was. Greyson kan deze gebeurtenis niet anders interpreteren dan als een communicatie na de dood.

Eben Alexander's Bewijs van de Hemel.

Gedurende een groot deel van zijn bijna-doodervaring werd Eben Alexander vergezeld door een mooie jonge vrouw die hij niet kende, maar wiens opvallende verschijning hij onvergetelijk vond. Ze zei nooit een woord, maar dat hoefde ook niet. Ze keek hem aan met een blik van pure liefde. Vier maanden na zijn bijna-doodervaring ontving Alexander een foto van zijn overleden biologische zus, Betsy, die hij nooit van zijn leven had gekend (omdat hij een geadopteerd kind was). Verbaasd realiseerde hij zich dat dit dezelfde persoon was die bij hem was, rijdend op de vleugel van de vlinder. In zijn eerste boek schrijft hij: Maar nu was er geen vergissing, met de liefdevolle glimlach, de zelfverzekerde en oneindig troostende blik, de sprankelende blauwe ogen. Zij was het. Deze herkenning nam alle laatste twijfels weg die Alexander, voorheen een materialistische neurochirurg, had over de realiteit van zijn ervaring. Voor hem was het inderdaad "het bewijs van de hemel". Dit was zijn witte kraai.

Bezetenheid

Bezetenheid wordt in zijn meest extreme vorm ook wel vervangende reïncarnatie genoemd. De geest van een overledene komt in het lichaam van iemand anders en vervangt - permanent of tijdelijk - de oorspronkelijke persoonlijkheid. Een interessant verschil tussen deze gevallen en reïncarnatie is dat bij bezetenheid de herinneringen van de bezittende persoonlijkheid niet lijken te vervagen na verloop van tijd. De herinneringen van de vervangen persoon lijken echter te verdwijnen. Vervangende reïncarnatie is een zeldzaam fenomeen. Ik betwijfel of er meer dan een paar dozijn gevallen bekend zijn - vergeleken met duizenden reïncarnatiegevallen vanaf de geboorte. Maar in trance mediumschap komt kortstondige bezetenheid door controlerende gedisincarneerde personen vaak voor. Voor zover ik weet, hebben we de soorten en gradaties van bezetenheid nog niet volledig gecatalogiseerd of begrepen - evenals de relatie met obsessie en gehechtheid aan geesten. Het meest gedetailleerde werk komt uit de Spiritistische traditie die in de negentiende eeuw werd gesticht door Allan Kardec (een pseudoniem van de Franse pedagoog Hippolyte Leon Denizard Rivail).

Het Watseka Wonder.

E. Winchester Stevens, een spiritualistische arts, rapporteerde als eerste het geval dat bekend staat als Het Watseka Wonder. Het gaat om een kind dat in een andere wereld leefde, genaamd Lurancy Vennum en ziek werd. Een lid van de gemeenschap, Asa B. Roff, beval Stevens - een spiritistische arts uit Janesville, Wisconsin - aan bij de Vennum familie.

Als spiritualist was Roff bezorgd om Lurancy Vennum. De geruchten deden de ronde in het stadje Watseka, Illinois, dat dit kind wel eens naar een krankzinnigengesticht in Chicago gestuurd zou kunnen worden. Het was een barmhartige daad van Roff om te suggereren dat een spiritistische behandeling Lurancy zou kunnen redden van een opname in een inrichting. Zijn eigen dochter Mary, die tien jaar eerder was gestorven, had aan een soortgelijke ziekte geleden. Hij geloofde nu dat hypnose zou helpen.

Op het moment dat Stevens haar hypnotiseerde had Lurancy aanvallen. Ze was duidelijk ziek. Onder hypnose verschenen er verschillende lastige geesten, entiteiten of subpersoonlijkheden. Stevens diagnosticeerde haar toestand aanvankelijk als obsessie. Omdat het erop leek dat ze gecontroleerd zou worden door een of andere geest, vroeg hij Lurancy of het beter zou zijn als een vriendelijke geest de controle over te nemen. Lurancy zei dat ze naar de hemel zou gaan en daar met geesten en engelen zou praten. Ze noemde verschillende vriendelijke geesten op die bezit zouden kunnen nemen van haar lichaam - waaronder Mary Roff, de overleden dochter van Asa Roff. Roff, die aanwezig was, vond het een goed idee en er werd mee ingestemd.

De suggestie, onder hypnose, was dat Mary voor een paar maanden zou terugkeren naar de wereld van de levenden. Daarna zou ze weggaan en zou Lurancy haar eigen lichaam terugkrijgen. Dit is wat er gebeurde. Toen Lurancy door Mary bezeten was, ging ze bij de familie Roff wonen.

Ze begreep Mary's familie door hun bijnamen en toonde genegenheid voor hen.

Haar biologische ouders, de Vennums, behandelde ze met respect en beleefdheid, maar niet met genegenheid. Bovendien gedroeg ze zich alsof ze hen nauwelijks kende.

De vervangen persoonlijkheid Lurancy Vennum keerde terug naar haar eigen lichaam na drie maanden en tien dagen, volledig genezen. Dit geval maakte zoveel indruk op de eminente psycholoog William James, dat hij het als voorbeeldstudie opnam in zijn klassieke tekst uit 1890, *De beginselen van de psychologie*. In een voetnoot geeft James zijn uiteindelijke beoordeling van dit geval:

Mijn vriend, de heer R. Hodgson, vertelde me dat hij Watseka in april 1889 bezocht en de belangrijkste getuigen van deze zaak aan een kruisverhoor onderwierp.

Zijn vertrouwen in het oorspronkelijke verhaal werd versterkt door wat hij te weten kwam en er werden verschillende ongepubliceerde feiten vastgesteld die de aannemelijkheid van de spiritualistische interpretatie van het fenomeen verhoogden.

Hoewel het lichaam van Lurancy Vennum was, was het zeker de geest van Mary Roff. (Hoewel, Lurancy een of twee keer tijdens de bezetenheid terugkwam, kortstondig). Mary Roff was echter drie maanden en tien dagen lang de dominante persoonlijkheid en leverde veel bewijs van haar identiteit dat Lurancy niet kon weten. Daarom leunden William James, de onderzoeker Richard Hodgson en de getuigen uit het stadje Watseka, Illinois, naar de spiritualistische interpretatie.

In zijn meesterwerk, *Human Personality and Its Survival of Bodily Death*, beschouwde Frederic Myers deze zaak als meervoudige persoonlijkheid of pseudo-bezit. Hij beweerde dat Mary Roff's schijnbare geest van Mary Roff niet de werkelijke overledene was. In plaats daarvan was het Lurancy's secundaire persoonlijkheid die naar voren kwam omdat Stevens (en Asa Roff) dit aan haar hadden voorgesteld onder hypnose.

Stevens' verhaal stelt echter dat Lurancy het idee van Mary Roff's geest die bij haar binnenkwam zelf initieerde, in plaats van dat het door hem of Asa Roff werd gesuggereerd.

De pseudo-bezetenheid hypothese impliceert dat de secundaire persoonlijkheid buitengewone paranormale gaven had. De bezittende persoonlijkheid gaf informatie die bekend was bij Mary Roff of haar familieleden, maar niet bij Lurancy Vennum die geen eerder contact had met de Roff familie. In feite stelde Myers dat Vennum's secundaire persoonlijkheid zich voordeed als de gedisincarneerde geest van Mary Roff.

Deze verklaring is nogal verdraaid. De zaak is eenvoudiger uit te leggen als tijdelijke bezetenheid door een overledene. Myers' weerstand tegen de postmortale overleving is tekenend voor de strenge controle die de vroege paranormale onderzoekers toepasten.

De volledige genezing die Lurancy doormaakte, redde haar van een mogelijke levenslange opsluiting in één van de enorme pakhuisachtige inrichtingen voor geesteszieken in Illinois. Deze dramatische genezing doet denken aan het herstel van Eben Alexander. Ik zie het als een pragmatische bevestiging, gecombineerd met al het andere, van de spiritualistische interpretatie.

De Shiva/Sumitra zaak.

Dit is een grondig onderzochte bezetenheidszaak. Het laat het verschil zien tussen bezetenheid en reïncarnatie. Sumitra Singh was een vrouw die in India woonde.

Ze kon nauwelijks lezen en schrijven en had geen formele scholing. In 1985 kreeg Sumitra, een getrouwde vrouw met kinderen, aanvallen, veranderde bewustzijnstoestanden en ziekte.

Ze was bang dat ze zou sterven. Op een gegeven moment, nadat ze gestopt was met ademen en haar lichaam koud was, kreeg de familie van een dokter te horen dat ze dood was. Toen de familie de crematie voorbereidde, kwam ze weer bij.

Vanaf dan beweerde ze dat haar naam Shiva Tripati was. Ze beweerde dat Shiva's schoonzus haar een paar maanden eerder had vermoord. Ze leek een goed opgeleide vrouw te zijn - en ze wilde opnieuw contact maken met haar geboorte bekenden, de Tripata familie.

De familie Singh wist natuurlijk niet wat ze hiervan moest denken. Deze nieuwe persoonlijkheid, Shiva, herkende zelfs de Singh familieleden niet.

Shiva was een individu dat blijktbaar was vermoord, per ongeluk was gestorven of zichzelf van het leven had beroofd. Ze vonden haar lichaam op het spoor, na een ruzie met haar schoonfamilie. Ze werd snel daarna gecremeerd. Er gingen drie maanden voorbij voordat dit vreemde voorval de geboortefamilie van Shiva bereikte. De Tripati familie klaagde Shiva's schoonfamilie aan - omdat ze het gevoel hadden dat ze vermoord was. Toen bereikte hen het gerucht dat in een ander dorp, ongeveer 100 kilometer verderop, een bezetenheid plaatsvond waarbij hun overleden dochter betrokken was. Dus regelden ze een bezoek.

Zodra ze aankwamen, omhelsde en kuste Shiva hen, behandelde hen warm en noemde hen bij hun bijnamen. Ze wilde haar kinderen zien en er zeker van zijn dat er voor ze gezorgd werd.

Deze zaak is bewijskrachtiger dan het Watsoka Wonder omdat de Singh en Tripati families geen contact hadden voor het bezit. Men kan de bezetenheid dus niet toeschrijven aan suggestie of hypnose. Shiva gaf zestien feiten over haar leven die in geen enkel persbericht vermeld werden. Ze noemde 22 familieleden van Shiva van foto's. Shiva's vader en moeder leggen uit hoe Shiva hen overtuigde dat ze hun dochter was. Vijf jaar na de oorspronkelijke transformatie blijft ze volhouden dat ze alle herinneringen van Shiva heeft en geen enkele van Sumitra.

Wat ook bijdraagt aan de bewijskracht, is dat het de rest van Sumitra's leven duurde - of het leven van Sumitra's lichaam. Shiva's geest bleef in dat lichaam tot ze stierf in 1998. Toen Shiva voor het eerst verscheen, kondigde ze aan dat ze nog 10-12 jaar zou blijven.

In 2010 ging de Canadese antropologe Antonia Mills naar India en deed meer onderzoek naar deze zaak, bijgestaan door Kildip Dhiman. Door getuigen te interviewen kwam Mills te weten dat Shiva Tripati's persoonlijkheid dertien jaar lang consequent in Sumitra Singh's lichaam bleef. Toen Mills de zaak in 2010 opnieuw bekeek, beschouwde ze het als een sterke zaak die postmortale overleving ondersteunde. - nog een witte kraai!

Shiva had een universitaire opleiding en schreef brieven. Ze gebruikte veel verfijndere taal dan de ongeschoolde Sumitra. De familie Tripati wilde Sumitra adopteren als hun dochter - en ze probeerden werk te vinden voor Jagdish Singh.

Shiva was getrouwd met een vreemdeling. Ze behield echter Sumitra's sociale status als de vrouw van Sumitra echtgenoot, Jagdish Singh. Ze voelde zich hier ongemakkelijk bij. Shiva keek naar Sumitra's lichaam in de spiegel en zei: "Dit ben ik niet. Deze mensen zijn niet mijn familie." Maar ze beseftte dat ze zich aan deze nieuwe omstandigheden moest aanpassen. Ze kreeg zelfs nog twee kinderen voordat ze stierf.

De zaak is een sterk bewijs voor overleving. Je hebt een intacte persoonlijkheid die een aanhoudende periode, met de volledige emotionele expressie en herinneringen van de overledene. Ze stond er bijvoorbeeld op om de hele dertien jaar Shiva genoemd te worden. Dat is wie ze voelde dat ze was. Interessant is dat bij vervangende reïncarnatie de herinneringen van de vervangen persoon niet bij het fysieke lichaam lijken te blijven.

Implicaties voor psychopathologie.

Zoals eerder vermeld, moeten veel soorten en gradaties van bezetenheid nog gecatalogiseerd worden. Dit geldt in het bijzonder wat betreft bezetenheid door mentale mediumschap en channeling. Er is echter ook een psychopathologische dimensie verbonden aan bezetenheid, obsessie en gehechtheid aan geesten. Dit gedeelte bevat getuigenissen van meerdere professionele psychotherapeuten. Soms bevat het ook de identificatie van gediscarneerde entiteiten. Dit materiaal benadrukt de prijs die betaald moet worden - in termen van menselijk welzijn - voor het negeren van de gegevens die postmortale overleving ondersteunen.

Wilson Van Dusen was hoofdpsycholoog in het Mendocino State Mental Hospital in Californië. Van Dusen had het gevoel dat negatieve gediscarneerde entiteiten de psychotische patiënten met wie hij werkte vaak achtervolgden. Hij hield vol dat Emanuel Swedenborgs visionaire beschrijvingen van hemel en hel in feite een accurate weergave waren van het menselijk onbewuste.

Professionals in de geestelijke gezondheidszorg die beïnvloed zijn door de spiritistische traditie in Brazilië gebruiken vaak een soortgelijke diagnostische benadering.

Klinisch psycholoog Edith Fiore beschrijft hoe sommige gediscarneerde geesten aardgebonden raken door hun verslavingen aan alcohol, cocaïne, nicotine en zelfs chocolade. Veel gediscarneerden zijn in de war en beseffen niet dat ze niet langer in hun eigen lichaam zijn. De situatie die Fiore beschrijft komt misschien vaker voor dan we beseffen. Adam Crabtree, een Freudiaanse psychotherapietrainer uit Toronto, erkent dat hij ook gevallen van bezetenheid door discarnatie is tegengekomen in zijn therapiepraktijk.

Psychotherapeuten fungeren zelden als psychische onderzoekers die de identiteit van de bezittende entiteiten proberen te verifiëren. Ze streven ernaar hun patiënten te helpen, niet om bewijs te kweken over postmortale overleving. Vanwege deze uiteenlopende belangen besteedt de literatuur over psychisch onderzoek weinig aandacht aan de therapeutische interesse in bezetenheid.

Toch zijn er gevallen waarin therapeuten die met bezetenheid werken in staat zijn geweest om de gediscarneerde bezittende entiteiten te identificeren die zich onder hypnose manifesteren. In zijn boek uit 1934, *The Gateway of Understanding*, geeft Carl Wickland, een arts die tientallen jaren depossessie-therapie beoefende, specifieke, geverifieerde details over het noemen van vier van zulke discarneerde personen die hem onbekend waren ten tijde van de behandeling.

Instrumentele Transcommunicatie

Vanaf Thomas Alva Edison hebben onderzoekers, hobbyisten en geestenjagers geëxperimenteerd met elektronische apparaten voor communicatie met overledenen. Populaire televisieprogramma's en boeken maken melding van honderden successen.

De mogelijke kritiek van apofenie (het projecteren van betekenis op willekeurige stimuli) vertroebelt de meeste gevallen. Maar we moeten Instrumentele Transmissie niet lichtvaardig verwerpen. Wijlen Willis Harman - emeritus hoogleraar techniek aan de Stanford University - nam deze gegevens serieus. Terwijl veel discarnerende stemmen vaag lijken en onderhevig aan verschillende interpretaties, zijn andere onmiskenbaar.

De terugkeer van Konstantin Raudive.

Ook Willis Harman uitte zijn interesse in de fenomenen. Na de Tweede Wereldoorlog kwamen commerciële bandrecorders beschikbaar. Het duurde niet lang voordat stemmen op mysterieuze wijze op de band verschenen. Onderzoekers en hobbyisten namen al snel aan dat het hier om gediscarneerde entiteiten ging.

Konstantin Raudive was een vroege onderzoeker met interesse voor deze materie die in 1974 overleed. Naderhand zijn berichten en beelden van hem zijn doorgekomen op geluids- en videobanden, televisieschermen en computerschijven.

Harman besluit met de suggestie dat we Instrumentele Transcommunicatie serieus moeten nemen, "want het gaat niet weg". Gebaseerd op de berichtgeving in populaire mediaprogramma's was Harman's analyse correct.

Dan Drasin, een gewaardeerde collega die ik al meer dan dertig jaar ken presenteert (met audio) verschillende Konstantin Raudive communicaties waarnaar Willis Harman verwees. Eén ontvanger, Mark Macy - auteur van Instrumental Trans Communication boeken, nam op band gedetailleerde technische instructies van Raudive op. Raudive's stem is duidelijk verstaanbaar!

De stemmen van Anabela Cardoso.

Cardoso is een voormalig Portugees diplomaat die als consul-generaal in de Verenigde Staten, Spanje en Frankrijk heeft gediend en als zaakgelastigde in Japan en India. Ze is auteur van drie boeken over ITC en in de loop van twee decennia heeft ze honderden audio-opnames gemaakt van afwijkende stemmen.

Cardoso heeft zich gespecialiseerd in een techniek die bekend staat als Direct Radio Voice. Ze stemt haar radio's af op een overheidskanaal, gereserveerd voor noodgevallen, zodat het enige geluid normaal gesproken witte ruis is. Als er stemmen verschijnen, kan ze tweeweggesprekken voeren, ook al komt er geen radiotransmissie van haar kant. In de volgende video beschrijft ze hoe ze communiceert met haar familieleden die haar bij haar koosnaam Bela noemen.

Psycholoog David Fontana, voormalig voorzitter van de Society for Psychical Research, heeft Cardoso meerdere malen zien communiceren met deze stemmen. Hij verklaart, als een bevestigende getuige: "De stemmen waren duidelijk, op normaal volume, en... er was geen twijfel dat de stemmen rechtstreeks communiceerden met Anabela en niet konden worden afgedaan als verdwaalde radiostemmen".

Fontana voerde zijn eigen tests en achtergrondonderzoek uit en concludeerde dat Cardoso zelf niet betrokken was bij misleiding. Cardoso organiseerde ook een twee jaar durend onderzoek naar de stemmen, uitgevoerd in een goed uitgerust en goed afgeschermd akoestisch laboratorium aan de School of Engineering van de Universiteit van Vigo, Spanje. Daar werden veel afwijkende stemmen gedetecteerd en onafhankelijk geverifieerd.

Telefoongesprekken van de doden.

Sommige mensen melden dat ze telefoonberichten hebben ontvangen en soms duidelijke tweegesprekken met de overledene. Onderzoekers D. Scott Rogo en Raymond Bayliss onderzochten zorgvuldig vijftig van zulke gevallen. Callum Cooper, een psycholoog in het Verenigd Koninkrijk, is doorgegaan met het onderzoeken van nog eens dertig gevallen.

Cooper heeft deze gevallen geanalyseerd en in verschillende categorieën ingedeeld. Hij beschrijft hoe een typisch geval, in de meest extreme categorie met een langdurig gesprek, eruit zou zien. Het telefoongesprek, geïnitieerd door een gedisarneerd persoon, kan een half uur duren en met iemand zijn van wie je gelooft dat hij nog leeft. Het gesprek kan over veel onderwerpen gaan en eindigen met de suggestie dat de persoon weggaat. Pas later verneemt men dat de beller overleden is. De telefoonmaatschappij toont dan geen gespreksgegevens.

Ik had een kleine ervaring in deze richting in combinatie met een lucide droom over wijlen Elisabeth Targ die in 2002 overleed. In de droom was ik in gesprek met Elisabeth (die een vriendin was geweest) en feliciteerde haar met alle gerapporteerde communicatie na de dood waarbij zij betrokken was. Net toen ik haar in de droom vertelde: "... vooral de fysieke manifestaties," ging de telefoon naast mijn bed en maakte me wakker.

Toen ik de hoorn opnam, hoorde ik alleen maar witte ruis. Ik kan me geen andere keer herinneren dat ik een rinkelende telefoon opnam en alleen witte ruis hoorde.

Russell Targ beschrijft ook een incident waarbij Elisabeth kort na haar dood communiceerde door het elektrische circuit in zijn huis te verstoren. Bij die gelegenheid, niet lang lang na Elisabeths dood, was hij met zijn zoon Nicholas en Elisabeths weduwnaar Mark Comings.

Ze zeiden tegen elkaar dat, omdat Elisabeth zo'n sterk persoon was, ze misschien zou proberen om te communiceren. Op dat moment gingen alle lichten in het huis uit en weer aan. Terwijl Russell opmerkte hoe ongewoon dat was, alsof iemand de stroomonderbreker voor het hele huis aan en uit had gezet, gebeurde het een tweede keer.

Een sms van de doden.

Emmy Vadnais, de auteur van *Intuïtieve Ontwikkeling*, rapporteert een ander goed gedocumenteerd voorbeeld van Instrumentele Transcommunicatie.

Haar schoonmoeder Sally Dixon overleed op 5 november 2019. Het lichaam lag een dag in ruste bij Vadnais thuis, voorafgaand aan crematie. Vrienden en familieleden kwamen condoleren en hun laatste eer bewijzen. Een naaste familielid was Vadnais' stiefvader Donald Empson.

Op donderdag 7 November in 2019 rapporteerde Empson dat hij een sms ontving van om 3.23 in de ochtend met de boodschap: "Blij dat het voorbij is!"

Empson's screenshot verraste Vadnais. Ze wist dat dit geen bericht was dat zij had verstuurd of zou hebben verstuurd. Uit haar telefoongegevens bleek dat ze dit bericht niet had verstuurd - hoewel berichten met haar stiefvader wel voorkwamen. Maar tussen woensdag 6 november 2019 om 18:01 uur en "gisteren" (7 november 2019) om 17:55 uur werden er geen andere berichten verzonden vanaf Emmy's telefoon.

Emmy Vadnais en Don Empson hebben de logische conclusie getrokken: Sally Dixon, Vadnais' overleden schoonmoeder, stuurde het bericht: "Blij dat het voorbij is!" Haar lichaam was om 3:23 uur in het crematorium. Andere voorbeelden van Instrumentele Transcommunicatie, van de Scole Groep, staan in de komende sectie over fysieke mediumschap.

Xenoglossie

Het vermogen om te begrijpen, en zelfs te converseren, in een taal die men nooit heeft geleerd - soms een archaïsche taal - vormt bewijs ten gunste van reïncarnatie of bezetenheid.

De zaak Jensen Jacoby.

Walter Semkiw beschrijft een vrouw uit Philadelphia van Russisch-Joodse afkomst. Nadat ze gehypnotiseerd was door haar man, een dokter, begon ze een oude vorm van Zweeds te spreken en beweerde ze een Zweedse man te zijn met de naam Jensen Jacoby.

Hij zei dat hij een christelijke boer was die vee bezat en aan de kust woonde. Hij uitte een grote angst voor de Russen en zei dat hij gestorven was toen hij in het water werd gedwongen en vervolgens een klap op zijn hoofd kreeg (wat impliceerde dat Russische soldaten hem gedood hadden).

Zweedse geleerden onderzochten de opnames en stelden vast dat de spraak Midden-Zweeds was, zoals gebruikt in de zeventiende eeuw. Ian Stevenson, die deze zaak onderzocht, onderwierp de familieleden zelfs aan leugendetectortests en liet hen beëdigde verklaringen ondertekenen dat geen van hen Zweeds sprak. Jensen Jacoby kon ook nauwkeurig voorwerpen in het Zweeds benoemen. Toen Jensen bijvoorbeeld een Zweeds zeventiende-eeuws model van een zeilschip zag, noemde hij het correct een "skuta" of "skute".

De zaak Uttara/Sharada.

Walter Semkew, MD, beschrijft een bekende xenoglossie gebeurtenis, in de literatuur Uttara/Sharada genoemd. Het gaat om intermitterend, tijdelijke bezetenheid. Hier sprak de vervangende persoonlijkheid Sharad alleen Bengaals - een taal die onbekend was voor Uttara en haar familie. Uttara was een goed opgeleide vrouw met twee masterdiploma's. Ze was universitair docent. Op een bepaald moment in haar leven werd ze in het ziekenhuis opgenomen voor medische problemen. Terwijl ze in het ziekenhuis lag kwam er een goeroe en die leerde Uttara meditatie.

Op een dag kwam er onverwacht een Bengaalse persoonlijkheid uit haar voort, Sharada genaamd. Uttara sprak alleen de Indiase taal Marathi. Sharada kon alleen Bengaals spreken. Dit was vreemd voor de familie, omdat ze niet met hun dochter konden communiceren. Niemand in de familie kende Bengaals. De Sharada persoonlijkheid nam het lichaam volledig over voor maar liefst 43 aaneengesloten dagen, waarin de familie vertalers moest inschakelen om met hun dochter te kunnen communiceren.

Sharada dacht nog steeds dat ze in leven was, in de jaren 1820, in Bengalen. Ze minachtte de mensen die Marathi spraken en wist niet hoe ze moderne apparaten moest gebruiken. Ze kon bijvoorbeeld niet koken op een gasfornuis, omdat ze alleen bekend was met houtkachels. Meerdere Bengaalse academici en externe onderzoekers bestudeerden de zaak gedurende negen jaar en maakten bandopnames van hun Bengaalse gesprekken. Hoewel de Sharada-zaak veel kritiek heeft uitgelokt, hebben de critici allemaal geen rekening gehouden met

- (a) Sharada's Bengali was wat men zou verwachten uit de jaren 1820;
- (b) de lange gesprekken die Sharada in het Bengaals voerde met geleerden; en
- (c) Sharada's vermogen om voorouders in haar stamboom bij naam te identificeren.

Mentaal mediumschap

Sinds de Fox Sisters in 1848, tot op de dag van vandaag, zijn er ontelbare mediums die postmortaal overlevingsbewijs leveren - informatie van en unieke persoonlijkheidskenmerken van gediscarneerde individuen. De voorbeelden in deze paragraaf worden in grofweg chronologische volgorde gegeven.

Leonora Piper.

William James bracht het medium Leonora Piper uit Boston onder de aandacht van de psychische onderzoeksgemeenschap. Ze werd één van de meest onderzochte mediums in de geschiedenis. James' collega Richard Hodgson had zijn sceptische geloofsbrieven al eerder gevestigd door Madame Blavatsky, een van de oprichters van de Theosophical Society, te ontkrachten. Hodgson bestudeerde meer dan 500 sessies met Piper. Hij concludeerde dat een man genaamd George Pellew (1859-1892), die automatisch schrift produceerde via Piper als haar controlegeest, een authentiek, gediscarneerd individu was. Hodgson schreef een rapport over de juiste en intieme details die de overleden George Pellew communiceerde via Leonora Piper. Van de 150 zielen die Piper bezocht in sessies waar de gediscarneerde George Pellew zich manifesteerde, waren er dertig die Pellew bij leven hadden gekend. In 29 van deze sessies herkende de overleden Pellew hen en en sprak hen bij naam aan. De enige sitter die de gediscarneerde Pellew niet herkende was een vrouw die hij niet meer in leven had gezien sinds ze een klein meisje was.

Deze gedetailleerde en intieme communicatie overtuigde Hodgson - die tot dan toe sceptisch was geweest - dat hij te maken had met een vroeger geïncarneerd mens. Hodgson merkte ook op dat de gediscarneerde Pellew de andere 120 personen niet herkende, mensen die Piper's seances bijwoonden en die hij nooit van zijn leven had gekend. Hij zag dit als bewijs tegen de hypothese dat het medium Leonora Piper of haar communicator George Pellew informatie kregen door telepathisch lezen van de gedachten van de individuele zitters.

Filosoof Stephen E. Braude benadrukt de nauwkeurigheid van deze bevindingen.

De onderzoekers lieten haar zelfs volgen door detectives. Haar carrière ging jarenlang door en leverde het bewijs van deze kwaliteit. Na jaren met Piper gewerkt te hebben, stierf Hodgson zelf onverwacht in 1905.

Daarna verscheen hij als communicator in sessies met Piper. De vooraanstaande psycholoog William James analyseerde deze sessies. Hij merkte op dat, omdat Hodgson zo lang met Piper had samengewerkt, de omstandigheden verre van ideaal waren. Toch verschafte Richard Hodgson's geest die via Piper communiceerde veel intieme en accurate details over Hodgson's leven, die Piper niet wist. Gezien in het licht van zijn bredere kennis van geestelijke mediums (en Piper in het bijzonder), James gaf toe dat hij geloofde dat Hodgson's vermeende geest paranormale informatie verschaftte. Het was niet waarschijnlijk dat het werd toegeschreven aan Piper's telepathische gaven: ... het totale effect in de vorm van dramatische waarschijnlijkheid van de hele massa van soortgelijke verschijnselen op mijn geest, is om mij te laten geloven dat een "wil om te communiceren" [dat wil zeggen via een geest entiteit] er op de een of andere manier is. Daarom speculeerde hij dat als de gedisarneerde Hodgson niet communiceerde via Piper - het misschien een geestenentiteit was, met toegang tot een kosmisch reservoir van alle kennis, die zich voordeed als Hodgson. James hoopte dat binnen de komende honderd jaar, psychisch onderzoek deze potentiële verwarring zou oplossen.

De terugkeer van Frederic Myers.

Het belangrijkste geval van een overleden entiteit die begon en deelnam aan paranormaal onderzoek is dat van Frederic Myers. In 1902 begon de gedisarneerde Myers aan een experiment dat meer dan drie decennia duurde. Het resulteerde in meer dan 3600 documenten, de zogenaamde kruiscorrespondenties. Tegen het einde van deze reeks dicteerde Myers twee boeken over het hiernamaals via het mediumschap van Geraldine Cummins.

Frederic Myers was zonder twijfel een stellaire figuur in de oprichting en het vroege onderzoek van de Society for Psychical Research. Hij was coauteur, samen met Edmund Gurney en Frank Podmore, van *Phantasms of the Living*. Meer dan een eeuw na zijn postume publicatie in 1903, blijft Myers' boek, *Human Personality and Its Survival of Bodily Death*, een klassieker.

Myers introduceerde de term telepathie en ging Freud voor in het bespreken van de onderbewuste geest, die hij de subliminale geest noemde. Myers verwachtte dat communicators van de andere kant experimenten aan het plannen waren:

... "er zijn waarschijnlijk experimenten van een complexiteit en moeilijkheid die onze verbeelding te boven gaan; maar ze worden gemaakt vanaf de andere kant van de kloof door de inspanningen van geesten die paden en persoonlijkheden onderscheiden die voor ons ondoordringbaar donker zijn".

De gedisincarneerde Myers legde een plan voor de kruiscorrespondenties vast in boodschappen die via automatisch schrift werden overgebracht door Margaret Verrall in Cambridge, een klassieke geleerde en Myers' vriendin: "Noteer de bits en wanneer ze passen zullen ze het geheel maken.... Ik zal de woorden tussen jullie geven die geen van beiden alleen kan lezen, maar samen zullen ze de aanwijzing geven die hij wil."

Zo begon een project dat in ieder geval tot 1936 liep en scripts bevatte van negen verschillende automatische schrijvers die berichten ontvingen van Myers en andere overleden onderzoekers van de Society. Het totale project is te complex om hier adequaat samen te vatten.

Deze complexiteit heeft ertoe geleid dat sommige critici de hele zaak afdeden als hopeloos obscuur - kennis van Grieks en Latijn was vereist, evenals begrip van poëtische toespelingen van Wordsworth en anderen. Het duurde enkele jaren voordat onderzoekers van de Society for Psychical Research het project van Myers ontdekten en erover schreven.

Dit gebeurde voor het eerst toen Alice Johnson, de secretaresse van de Society, een lang artikel publiceerde over het automatisch schrijven van Mrs. Holland in India - een pseudoniem voor Alice Fleming, de getrouwde zus van de beroemde dichter Rudyard Kipling. Fleming's familie keurde haar opmerkelijke "unheimlichkeit" af. Toch zette Alice Fleming haar experimenten met automatisch schrijven voort.

Transcripties laten zien dat Myers en Edmund Gurney (een van de andere overleden oprichters van de Society) haar beiden coachten in deze discipline. Maar omdat ze Myers' klassieke boek had gelezen, is het redelijk om aan te nemen dat haar onderbewustzijn hen op zijn minst hielp.

Op een gegeven moment schreef ze het adres 5 Selwyn Gardens, Cambridge, samen met een boodschap dat Fleming contact op moest nemen met Margaret Verrall, de eerste automatische schrijver die door Myers gedicteerde berichten ontving.

Fleming was nog nooit in Cambridge geweest en had Verrall nooit ontmoet - hoewel ze haar kende uit het boek van Myers. Ze kon op geen enkele manier Verralls adres weten (wat het wel was).

Fleming nam echter niet rechtstreeks contact op met Verrall.

In plaats daarvan nam ze contact op met Alice Johnson. Johnson en beschrijft in dat lange artikel het kruiscorrespondentieproces: Wat we krijgen is een fragmentarische uitspraak in het ene script, die geen specifieke zin of betekenis lijkt te hebben, en een andere fragmentarische uitspraak in het andere, van een al even zinloos karakter; maar als we de twee samenvoegen, zien we dat ze elkaar aanvullen en dat er ogenschijnlijk één samenhangend idee aan beide ten grondslag ligt, dat echter slechts gedeeltelijk in beide tot uitdrukking komt.

Deze kruisverbanden zijn ingewikkeld, met veel overlappende betekenissen. Johnson had 226 pagina's nodig om de eerste voorbeelden te beschrijven. Ondanks hun onduidelijkheid leveren de kruiscorrespondenties substantieel bewijs voor overleving.

Op 2 januari 1907 gaf J.G. Piddington een boodschap in het Latijn aan de betoverde Leonora Piper. Zij was toen in Engeland. Tegen die tijd hadden de onderzoekers het project van Myers ontdekt en wilden ze meedoen.

De boodschap spoorde de geest van Myers aan om schijnbaar niet met elkaar verband houdende boodschappen te geven aan twee verschillende mediums, gevolgd door een mededeling aan een derde die de verbanden tussen alle drie de boodschappen onthulde.

Vervolgens verzocht Piddington op 16 januari de gedisincarneerde Myers via Piper om een cirkel te tekenen met een driehoek erin om zo'n kruiselingse correspondentie aan te geven.

Op 23 januari 1907 ontving Margaret Verrall in Cambridge de volgende boodschap van Myers:

... een anagram zou beter zijn Vertel hem dat - ratten sterren teer enzovoort. Vervolgens, op 28 januari, produceerde Margaret Verrall het volgende toegevoegde script met behulp van automatisch schrift: Star Wonder ... Abt Vogler ... [Tekening van een driehoek binnen een complete cirkel].

Het volgende bericht in deze serie kwam door op 3 februari. De schrijfster was de volwassen dochter van Margaret Verrall, Helen Verrall. (Margaret en Helen Verrall deelden hun scripts pas met elkaar nadat de kruiscorrespondentie voltooid was).

... zet hij een groene jerkin en slang en wambuis uit waar de zangvogels hun melodie ... [Tekening van een ster].

Deze beschrijving is een verwijzing naar de Rattenvanger. Toen, op 11 februari, had J.G. Piddington het volgende gesprek met Myers door middel van het mediumschap van de Rattenvanger.

JGP. Herinnert u zich wat uw exacte verwijzing naar Browning was?

Myers. Ik verwees naar Hope en Browning... Ik zei ook Star. ... Kijk ondertussen uit naar Hope, Star en Browning. Op 17 februari produceerde Helen Verrall het volgende automatische schrift:

Tekening van een ster... en een ster boven alles ratten overal in de stad Hamelen.

Er zijn betekenisvolle connecties in deze scripts met betrekking tot de gedichten van Robert Browning, 'Abt Vogler' en 'The Pied Piper of Hamelin'. De anagrammen waren van het soort waar Myers, in het leven, vaak van genoot.

Het belangrijkste punt is dit: de scripts vervullen de Latijnse boodschap van 2 januari aan Myers. Twee verschillende mediums ontvingen boodschappen van Myers die niets met elkaar te maken leken te hebben totdat Myers het verband uitlegde via een derde medium. De driehoek in de cirkel werd getekend - zoals Myers had beloofd aan Piddington via Leonora Piper.

Samenvattend legt paranormaal onderzoeker Trevor Hamilton uit hoe de zaak werd afgesloten: Tenslotte nam mevrouw Sidgwick de sessies met Leonora Piper over van Piddington en vroeg Myers welk gedicht in het bijzonder achter deze kruiselingse correspondentie lag. Na enige moeite kreeg hij Abt Vo en variaties op het woord Vogler, die mevrouw Sidgwick voor hem aanvulde (maar hij had de essentie). Leonora Piper's hand zwaaide van opwinding en schreef toen - 'Nu lieve Mrs. Sidgwick heb in de toekomst geen twijfel of angst voor de zogenaamde dood, want die is er niet. Van nog groter belang is een heel manuscript, De weg naar onsterfelijkheid, dat in 1929 door Myers werd gechannelled via het mediumschap van Geraldine Cummins. Een getalenteerde automatische schrijfster, heeft Cummins Myers nooit van zijn leven gekend. Dit boek heeft een voorwoord van de mede-uitvinder van radio, Sir Oliver Lodge, die Myers goed kende en bevestigde dat het in Myers' eigen stijl is geschreven.

Lodge had jarenlang regelmatige sessies gehad met het gevierde medium Gladys Osborne Leonard. Deze sessies hadden hem ervan overtuigd, zonder enige twijfel, dat hij in regelmatig contact stond met zijn zoon Raymond, die in WO I was gesneuveld. Raymond kon rechtstreeks communiceren met Myers aan de andere kant. Hij gaf Lodge de boodschap door dat Myers dit boek had gedictieerd. - zij het met enige moeite - via het mediumschap van de Cummins. In het algemeen, kwam haar transcriptie overeen met zijn bedoelingen.

Lodge beweerde, dat hij het voorwoord pas schreef, nadat hij via de mediumschap van Leonard de goedkeuring van Myers had gekregen. Meer bewijs, die Lodge's vertrouwen in Leonard's mediumschap rechtvaardigen volgt.

In de jaren 1990 geeft Willis Harman, toenmalig voorzitter van het Institute of Noetic Sciences, zijn indrukken van Myers' communicatie via Cummins. Ze realiseerde zich niet eens wat ze schreef. De woorden kwamen in een rap tempo. Ze werkte met een partner die de vellen papier onder haar hand verwisselde - zodat ze zonder onderbreking kon blijven schrijven. Hij beweert dat dit automatisch schrijven overeenkomt met verschillende geschriften van andere channelaars. Ze beschrijven allemaal een vergelijkbare progressie van de ziel door de stadia van het hiernamaals.

Gladys Osborne Leonards mediumschap.

Er waren vele voorbeelden van informatie die door het mediumschap van mevrouw Leonard kwam en die de eminente natuurkundige Sir Oliver Lodge ervan overtuigde dat zijn zoon Raymond aan de andere kant leefde. De meest indrukwekkende was het terugvinden van een foto, beschreven door de gediscarneerde Raymond, genomen vlak voor zijn dood. Lodge zag de foto pas na twee seances waarin hem erover verteld werd.

Het verhaal van de foto, hieronder afgebeeld, gaat over een briefwisseling tussen twee mediums. Raymond, die op 14 september 1915 werd gedood, zit tweede van rechts op de eerste rij. De man achter hem laat zijn hand op Raymond's linkerschouder rusten, zodat Raymond iets naar rechts leunt.

Op 27 september had Lady Lodge, de vrouw van Sir Oliver, een anonieme ontmoeting met een medium genaamd Alfred Vout Peters. De foto werd daar voor het eerst genoemd, samen met informatie over Raymond's identiteit. Raymond vertelde tijdens deze sessie ook dat Frederic Myers hem hielp zich aan te passen aan het bestaan aan de andere kant. De boodschap legde speciale nadruk op de groepsfoto waarop Raymond zijn wandelstok vasthoudt. Op dit moment hadden de Loges geen foto's van Raymond met andere soldaten. Op 29 november ontvingen de Loges een brief van de familie van een andere soldaat, die naar zo'n foto verwees en aanbood om een kopie te sturen. Op 3 december had Oliver Lodge een vergadering met Gladys Leonard waar hij verder informeerde naar de foto - die nog niet was aangekomen. Tijdens de sessie was Leonard in trance en haar controle, Feda, deed verslag van haar gesprekken met Raymond, die uitlegde dat de oorspronkelijke communicatie over de foto via een ander medium verliep. Raymond voegde eraan toe dat hij op de foto zat, dat hij met een dozijn of meer andere mannen was en dat de foto buiten was genomen. Hij refereerde ook aan verticale lijnen boven en achter hem. Hij herinnerde zich dat iemand op hem probeerde te leunen. Hij noemde ook een andere man, B, die de meest prominente persoon op de foto zou zijn. De foto kwam vier dagen later aan, op 7 december. De meest prominente persoon op de foto, die op de achterste rij in het zonlicht staat, is kapitein S.T. Boast. Raymond hield zijn wandelstok vast. De man achter hem leunt duidelijk op hem. De verticale lijnen in het dak achter hen zijn ook erg opvallend. Lodge's boek, *Raymond of Leven en Dood: With Examples of the Evidence for Survival of Memory and Affection After Death*, was een bestseller en katapulteerde Gladys Osborne Leonard onmiddellijk naar internationale faam als trance medium. Ze zette haar mediumschap voort gedurende de volgende halve eeuw, waarin leden van de Society for Psychical Research haar uitgebreid bestudeerden. Er zijn meer dan dertig artikelen over haar in de publicaties van de Society, en nog eens zeven in het *Journal of the American Society for Psychical Research*. Nea Walker, de secretaresse van Oliver Lodge, maakte een langlopend onderzoek naar Leonard dat negentien jaar duurde. Eén onderzoeker, de Methodistische dominee Rev. Charles Drayton Thomas, had meer dan 500 sessies met haar.

Gedurende al deze tijd is er nooit een enkel geloofwaardig geval geweest waarin Leonard's integriteit of oprechtheid in twijfel werd getrokken. In 1921 hoorde Katie Dawson-Smith tijdens een sessie met Leonard van haar zoon die in de Eerste Wereldoorlog was gesneuveld. Hij stond erop dat ze een oude leren portemonnee zou vinden en dat deed ze. Hij zei dat er een klein, maar belangrijk chequeblaadje in zat. Het belang hiervan werd duidelijk toen ze in 1924 een eis kreeg van een Hamburgse firma voor de terugbetaling van een schuld die haar zoon in 1914 had gemaakt. Met het chequebriefje kon ze echter aantonen dat haar zoon de tien jaar oude schuld al had terugbetaald. Ze ontving excuses van het bedrijf.

Dawson-Smith stuurde later de relevante documentatie over dit incident naar de Society for Psychical Research. Een ander voorbeeld van een briefwisseling waarbij Leonard betrokken was, vond plaats in 1925. Na de dood van haar man, William F. Barrett, de natuurkundige en medeoprichter van de Society for Psychical Research, regelde Florence Barrett een vergadering met Leonard waarin haar overleden man doorkwam en verklaarde dat hij haar nog een boodschap had gestuurd vanuit een verafgelegen plaats. Later hoorde ze van haar vriendin, een mevrouw Jervis, dat ze een brief had ontvangen van Leonora Piper in Amerika. Barrett had via mevrouw Piper laten weten dat het hem speet dat hij geen afspraak kon maken met mevrouw Jervis (vanwege zijn dood). In feite had Jervis een afspraak met Barrett voor een kopje thee in de namiddag die door zijn dood werd verhinderd.

Onder leiding van William McDougall aan de Duke University behaalde John Thomas een doctorstitel in de psychologie voor zijn uitgebreide studie van Gladys Osborne Leonard's mediumschap. Thomas was op zoek naar bewijs voor het bestaan van zijn vrouw na de dood. Ze was gestorven in 1926. Zijn studie duurde negen jaar. Het bevatte 2.964 specifieke punten van informatie - een punt is een enkele verklaring van een mogelijk verifieerbaar feit. Hiervan waren er 2.358 correct, 196 incorrect, 231 niet overtuigend en 179 niet verifieerbaar. Het percentage correcte van het totaal aantal verifieerbare punten was 92,3%. Psychisch onderzoeker Trevor Hamilton beschrijft Thomas' aanpak als nauwgezet: ... hij liet vaak iemand anders bij Leonard zitten als gevolmachtigde namens hem, zorgde ervoor dat ze nauwkeurig werden vastgelegd, zocht in zijn eigen dossiers naar verifieerbare bronnen voor de uitspraken van het medium en verwierp niet-verifieerbare punten, hoe overtuigend ze ook leken. Deze voorbeelden zijn slechts enkele hoogtepunten uit Gladys Leonards lange carrière als medium.

Een medium lanceert een revolutie.

Francisco I. Madero was de oprichter van de Mexicaanse revolutie van 1910. Hij was een spiritistisch medium die een boek schreef via automatisch schrift, waarin hij de leiding beschreef die hij meende te ontvangen vlak voordat hij zijn revolutie lanceerde. Sommige boodschappen waren van "BJ" - vermoedelijk Mexico's voormalige president, Benito Juarez (1806-1872). Mexicanen vereren Juarez als de eerste inheemse Mexicaanse president.

BJ vertelde Madero om La Sucesión Presidencial te schrijven in 1910. Dit immens succesvolle boek, dat vandaag de dag wordt beschouwd als het belangrijkste document van de Mexicaanse revolutie, riep op tot vrije verkiezingen, zonder herverkiezing voor een tweede termijn. De Mexicanen beleefden toen een dertig jaar durende dictatuur. Die verkiezingen werden gehouden en Madero won.

Een deel van de Engelse vertaling door C.M. Mayo volgt, uit het automatische geschrift dat via Madero werd doorgestuurd en ondertekend met "BJ. Zeer geachte broeder... Om te beginnen wil ik u van harte feliciteren met uw triomfen over uzelf, die u in staat hebben gesteld om met succes te beginnen aan het kolossale herstel van de Vrijheid in Mexico.

Het is een zware onderneming, maar u bent er klaar voor en u zult de top gelukkig bereiken. Uw triomf zal zeer briljant zijn en onberekenbare gevolgen hebben voor ons geliefde Mexico... U moet begrijpen dat het een enorme onderneming is.

Voordat je op deze wereld kwam hebben we afgesproken om deze missie te ondernemen en ik je alles zou geven wat je nodig hebt om te slagen.

Met dit doel voor ogen hebben we gewerkt en alles voorbereid, en nu de geesten klaar zijn, hebben we alleen nog de krachtige elektrische stroom nodig die jullie boek zal voortbrengen...

Als je me roept, zal ik met plezier terugkomen, want ik maak deel uit van een groep geesten die je omringt, je helpt, je begeleidt, zodat je het werk dat je begonnen bent met succes kunt bekronen.

De nieuwe president Francisco Madero ondervond moeilijkheden bij het regeren van Mexico na de revolutie van 1910. Sommige vijanden verzetten zich tegen hem omdat hij een spiritist was.

Anderen, zowel rechts en links, waren ontevreden over zijn beleid. Aan het einde van zijn leven, toen hij geconfronteerd werd met een staatsgreep, toonde hij enorme moed, in overeenstemming met zijn spiritistische overtuigingen.

Madero's spiritistische communicaties zorgden ervoor dat hij alles opofferde, tegen zijn familie en de katholieke kerk in, omwille van de revolutie die hij ontketende. Zijn politieke carrière en zijn spiritistische activiteiten en overtuigingen waren bijna onafscheidelijk. Ze veranderden de koers van een moderne regering en beïnvloedde miljoenen levens. Vandaag de dag beschouwen de meeste Mexicanen Madero als een held.

Hoewel we geen bewijs hebben dat Madero's automatische schrift geen product van zijn verbeelding was, was hij een fervent spiritualist die de communicaties letterlijk aannam. Gezien de achtergrond database in spiritualisme en paranormaal onderzoek, evenals de geschiedenis van Madero's opkomst naar de macht, beschouw ik Madero's veronderstelling als gerechtvaardigd dat hij werd geleid door de gedissarnerde Benito Juarez. Zoals bij de vorige bespreking van het Fischer-Hoffman proces is de verificatie van het geestenverkeer pragmatisch.

Forensisch bewijs geleverd door een medium.

Op 5 oktober 1930 stortte zeppelin R101 neer in Frankrijk, waarbij 48 bemanningsleden en passagiers omkwamen. Twee dagen later ervoer Eileen Garrett, een van de grootste mediums van de twintigste eeuw, tijdens een zitting een onverwachte 'drop-in' communicator, d.w.z. een onverwachte bezoeker. De communicator identificeerde zichzelf als Herbert Irwin, de overleden piloot van het schip. Irwin beschreef de technische fouten en ontwerpfouten die de crash veroorzaakten.

Deze ramp was beladen met politiek. De Britse Minister van Luchtvaart, Lord Thomson, die de wens van de kapitein voor meer testvluchten terzijde had geschoven, kwam bij de crash om het leven.

Will Charlton, een voormalige bevoorradingsofficier van de R101 die het luchtschip en zijn personeel goed kende, beoordeelde onafhankelijk de mediamieke informatie. Hij bevestigde de nauwkeurigheid van vele details.

William H. Wood, een luchtschip piloot en een regelmatige bijdrager aan de Freethinker, een atheïstische publicatie, voerde nog een onafhankelijk onderzoek uit. In 1949 schokte Wood de Britse rationalistische en atheïstische wereld door aan te kondigen dat de gegevens hem overtuigden van postmortale overleving. Hij schreef in de Freethinker: "Als dit geval overleving bewijst, dan zal niets dat ooit doen. Ik beschouw de R-101 zaak als gietijzer." Terwijl hij het overleven accepteerde, behield Wood zijn status als atheïst.

Een gediscarneerde lanceert psychotherapie-aanpak.

In een geval dat doet denken aan het eerder beschreven Fischer-Hoffman proces, keerde een andere overleden psychiater Karl Nowotny (1895-1965) terug uit het graf om een nieuwe psychotherapiemethode op te zetten.

Hij was opgeleid in de individuele psychologie, zoals bedacht door Alfred Adler. Hij doceerde psychiatrie en neurologie aan de Universiteit van Wenen. Een van zijn patiënten was Grete Schröder, een welvarende belastingadviseur. Twee dagen voor Nowotny's dood had ze een droom waarin een figuur deze drie woorden sprak: "Nowotny is stervende." Omdat ze deze stem hoorde regelde ze een sessie met een medium en nam na zijn dood contact op met Nowotny. Dit leidde ertoe dat Schröder leerde automatisch te schrijven. Uiteindelijk schreef ze zes delen die haar gedictieerd werden door de gediscarneerde Nowotny. Ze gaan voornamelijk over de spirituele oorzaken van schizofrenie en andere ernstige psychotische stoornissen. De therapeutische methoden zijn vergelijkbaar met de eerder genoemde depossessie-praktijk.

Tegenwoordig biedt de website van de Nowotny Foundation webinars, eBooks en een lijst van therapeuten die getraind zijn in de methoden die door de gediscarneerde Nowotny onderwezen zijn. Zij zijn gespecialiseerd in het behandelen van gevallen die anders als ongeneeslijk worden beschouwd.

Ena Twigg en bisschop James Pike.

Bisschop James Pike nam beroemd ontslag als bisschop van Californië na voortdurende mediamieke communicatie met zijn zoon Jim, die zichzelf van het leven had beroofd. Kort na de dood van zijn zoon begon bisschop Pike, die kapot was van de zelfmoord, poltergeist-achtige verschijnselen waar te nemen in het appartement in Cambridge dat hij een paar weken daarvoor met Jim had gedeeld. Hij stelde een lijst op van 55 onverklaarbare gebeurtenissen waarvan hij vermoedde dat het tekenen waren van Jims overlevende aanwezigheid.

Dit bracht hem ertoe om advies te vragen aan Canon Pierce-Higgins, een Anglicaanse kerkfunctionaris, die een bezoek aan het gerespecteerde medium Ena Twigg aanraadde. Uiteindelijk regelde Pierce-Higgins een bijeenkomst en Peirce-Higgins reed bisschop Pike naar de seance. Hij maakte overvloedige aantekeningen die hij uiteindelijk deelde met mijn volgende geïnterviewde Roy Stemman, een journalist die het verhaal versloeg voor *Psychic News* in Engeland.

Bisschop Pike bevestigde ook dat Ena Twigg informatie over zijn zoon had gegeven die ze niet had kunnen weten of raden. Via Ena Twigg verscheen ook wijlen theoloog Paul Tillich (1886-1965). Tillich was zowel Pike's vriend als Jim's peetvader geweest.

De communicatie met Jim ging verder via andere media die Pike raadpleegde.

Het boek van bisschop Pike, *The Other Side*, documenteert een lang gesprek dat hij had met zijn overleden zoon en Paul Tillich. De onderwerpen gingen over persoonlijke vrienden, familie, onderwijszaken en de emotionele onrust die ertoe leidde dat Jim zichzelf van het leven beroofde. Een ander onderwerp dat werd besproken waren de poltergeistachtige verschijnselen in het appartement in Cambridge - wat Jims eerste pogingen waren om te communiceren. Het gesprek ging ook over de controverse rond de liberale houding van bisschop Pike ten opzichte van het dogma van de kerk. Elke keer waren de antwoorden van de gediscarneerde geesten, Pike's zoon Jim of Tillich, deskundig en toepasselijk. Pike beschouwde de sessie als zeer bewijskrachtig.

Na deze ontmoeting gaf Pike zijn hoge positie in de Episcopale Kerk op. Hij wilde onderzoek doen naar geestcommunicatie en paranormaal onderzoek en naar de oorsprong van de christelijke kerk.

Juridisch bewijs van Chico Xavier.

Er zijn een paar gevallen waarin een rechtbank een getuigenis of bewijs van een overleden geest toelaat. In mei 1976 was Mauricio Garcez Henrique in het huis van zijn vriend José Divino Nunes, 18 jaar oud. José was op zoek naar sigaretten. Hij vond er geen, maar in plaats daarvan vond hij het pistool van zijn vader. Hij vroeg zich af wat er zou gebeuren als hij op zijn spiegelbeeld zou schieten. Mauricio liep plotseling tussen José en de spiegel, waarop het pistool afging en Mauricio dodelijk verwondde.

José werd gearresteerd en aangeklaagd voor moord. Voorafgaand aan de rechtszaak waren Mauricio's ouders naar Chico Xavier geweest, het beroemde Braziliaanse medium. De boodschap die ze van hun dode zoon ontvingen beschreef wat er was gebeurd: José Divino was niet schuldig, noch iemand anders. We waren gewoon aan het spelen en dachten erover om iemands spiegelbeeld in een spiegel te fotograferen, en toen ik voor mijn spiegelbeeld langsliep, raakte het schot mij. Als iemand vergiffenis moet vragen, dan ben ik het wel - ik had moeten studeren in plaats van dollen. Advocaten presenteerden het bericht in de rechtszaal en rechter Orimar de Bastos merkte op dat het overeenkwam met het bewijs. Hij concludeerde: We moeten geloofwaardigheid geven aan het bericht dat automatisch geschreven is door Francisco Candido Xavier waarin het slachtoffer de gebeurtenis vertelt en de verdachte vrijstelt van elke schuld. Hij beschrijft de scène waar hij en zijn vriend met het pistool speelden, en hoe het schot werd afgevuurd.

De zaak werd geseponeerd. Psychisch onderzoeker Guy Lyon Playfair schrijft dat dit de eerste eerste bekende geval was van een strafzaak die werd beslist op basis van bewijs dat zoals beweerd afkomstig was van een overledene. Hij rapporteert echter ook over drie andere Braziliaanse zaken waarbij een boodschap van Chico Xavier voldoende was om een moordzaak te beïnvloeden. Eén zaak resulteerde in vrijspraak. In de andere twee verminderde de rechtbank de aanklacht vanwege de mediamieke getuigenis.

Moorden opgelost door mediums.

In een zaak uit 1977 in Chicago veroordeelde de rechtbank Allan Showery voor de moord op een Filippijnse vrouw genaamd Teresita Basa. De politie arresteerde hem na de claim van een andere Filippijnse vrouw, Remibias Chua. Zij had met Basa's geest gecommuniceerd in hun moedertaal, Tagalog, en was verteld over de diefstal van een ring naast de moord.

Geconfronteerd met dit bewijs bekende Showery (die eerder door de politie was ondervraagd) en de politie vond de ring terug. Een nog sterkere zaak is de moord op Jacqueline Poole in een buitenwijk van Londen. De geest van Poole communiceerde ongevraagd met een jong Iers medium, Christine Holohan - die geen andere connectie had met Poole, noch met haar vrienden, of iemand anders in verband met de zaak. De informatie die Poole via het medium gaf, maakte indruk op de politie.

Hoewel er op dat moment onvoldoende bewijs was voor een veroordeling van de geïdentificeerde moordenaar, Anthony Ruark, bewaarden ze de trui van de verdachte die door het medium Holohan was geïdentificeerd. De politie heropende de zaak in 2000 toen nieuwe laboratoriumtechnieken die de trui analyseerden, de politie in staat stelden Ruark overtuigend te identificeren, hij veroordeeld werd en levenslang kreeg. Een zorgvuldige analyse door de ervaren psychische onderzoekers Guy Lyon Playfair en Montague Keen kwam tot dezelfde conclusie als de politie. Er was geen plausibel alternatief voor de hypothese dat de geest van Jacqueline Poole had gecommuniceerd met het medium Christine Holohan.

Het George Chapman/William Lang partnerschap.

Naar mijn inschatting is het meest bewijskrachtige geval van menselijke postmortale overleving de voortdurende manifestatie van William Lang (1852-1937), een vooraanstaand oogchirurg in Londen, door het mediumschap van George Chapman. Chapman was een brandweerman die in Aylesbury (Engeland) werkte toen zijn mediumschap in 1946 begon. De geest van Lang werkte regelmatig via Chapman gedurende zestig jaar tot aan Chapmans dood in 2006.

Tijdens deze sessies was Chapman in trance en wist hij niets van wat Lang aan het doen was, terwijl hij zijn lichaam gebruikte om genezingsessies uit te voeren.

George Chapman was een militair veteraan en een voormalig bokser zonder hogere opleiding. Zijn persoonlijkheid, wanneer hij niet in trance was, verschilde duidelijk van die van William Lang. Er zijn verschillende populaire boeken over deze zaak geschreven. Lang, via Chapman, noemde deze sessies etherische genezing.

In 1966 pleitte de bekende paranormaal onderzoeker Eric Dingwall voor een serieus onderzoek naar deze zaak. Desondanks heeft de professionele paranormaal onderzoek en parapsychologische literatuur dit alles genegeerd. Aan de andere kant, de spiritualistische gemeenschap wist van deze zaak en vierde deze. Een zoekactie in de Psychic News archieven van de Universiteit van Manitoba naar de naam "George Chapman" leverde 734 pagina's op waarin de naam werd genoemd.

In maart 2021 interviewde ik Roy Stemman, voormalig redacteur van Psychic News en auteur van vele artikelen over de Chapman mediumschap. Stemman's boek uit 2017, *Surgeon from another World*, was een bijgewerkte versie van een boek uit 1978 dat hij samen met Chapman schreef. Hier zijn de belangrijkste feiten over deze buitengewone zaak die het bijzonder bewijskrachtig maakt. Voormalige patiënten, familieleden en medische collega's erkenden Chapman's controle over de geest als Lang's werkelijke persoonlijkheid - compleet met geheugen, vakkennis, spreekstijl en manieren.

William Lang's dochter Lyndon Lang en een groep van Lang's voormalige medische collega's (en collega's van zijn zoon Basil, die voor hem stierf) hielden tientallen jaren lang wekelijkse seances met George Chapman. Ze waren overtuigd van de authenticiteit van Lang's geest.

Journalist Roy Stemman doet verslag van hoe deze regeling tot stand kwam.

Eerst werd Lyndon Lang's scepsis overwonnen door informatie van William Lang's geest die alleen hij had kunnen weten. Daarna stelde ze Chapman voor aan medische collega's van Lang en zijn zoon Basil. Deze voormalige collega's, familieleden en vrienden van Lang hadden zoveel respect voor het mediumschap van George Chapman dat ze Chapman veel persoonlijke voorwerpen gaven, waaronder het bed dat oorspronkelijk van Lang was. Chapman had zoveel van deze persoonlijke voorwerpen dat hij het "Lang Museum" noemde. Vandaag de dag zijn ze nog steeds in het bezit van Chapmans familie. Lyndon Lang steunde dit mediumschap financieel door een getuigenis na te laten en een deel van haar nalatenschap bij haar dood aan George Chapman na te laten.

Een soortgelijke gepubliceerde getuigenis kwam van William Langs kleindochter Susan Fairtlaugh die haar grootvader kende toen hij nog leefde. Zij bevestigde de authenticiteit van de geest van haar grootvader via Chapman:

Hij sprak tot mij en herinnerde zich nauwkeurig de gebeurtenissen uit mijn kindertijd.

Later nodigden Susan en haar man George Chapman uit om hun huis te bezoeken. In een volgend en gaf aan: Ik heb hier drie voorwerpen die vroeger van mijn grootvader waren. Chapman liep door het huis en herkende ze meteen.

Tijdens zijn zes decennia durende mediumschap kon hij wel zes uur achter elkaar in trance zijn en hield George Chapman zich bezig met een spirituele genezingspraktijk die internationale faam verwierf. Medische professionals, die niet aarzelden om hun patiënten voor genezing op te sturen, getuigden vaak van genezingen.

Zoals Roy Stemman rapporteert, was er tijdens zijn decennialange journalistieke verslaggeving over het Chapman/Lang mediumschap nooit een moment waarop hij enige reden vond om te twifelen aan de integriteit van het medium of de controlerende geest in twijfel te trekken.

In 1979 nodigde de prestigieuze Ophthalmology Section van de Royal Society of Medicine (waarvan Lang eerder voorzitter was geweest) George Chapman, de voormalige brandweerman, uit om te spreken over zijn mediamieke relatie met de overleden Lang.

De manifestatie van William Lang is bijzonder bewijskrachtig omdat deze meer dan zestig jaar aanhield. Meerdere personen die Lang hadden gekend bevestigden de authenticiteit van zijn gedisincarneerde geest.

De Maróczy/Korchnoi schaakwedstrijd.

Géza Maróczy was de op één na beste schaker ter wereld in 1905. Victor Korchnoi was de tweede schaker ter wereld in 1980, maar werd later wereldkampioen seniorenschaken. Onder auspiciën van een geestenmedium speelden ze een opmerkelijk schaakspel dat duurde van 1987 tot 1993.

Korchnoi leefde in deze periode; Maróczy was gestorven in 1951.

Wolfgang Eisenbeiss was een Zwitserse econoom met interesse in paranormaal onderzoek. In 1985 had hij het idee dat het bewijs voor overleving versterkt zou worden als een overleden schaakgrootmeester zich zou manifesteren via een medium en zou schaken met een levende grootmeester. Hij kon Korchnoi overhalen om mee te doen.

Eisenbeiss was een amateur schaker die bekend was met Robert Rollans, een medium dat aan automatisch schrijven deed. Rollans was geen schaker. Maar Eisenbeiss had hem voldoende geïnstrueerd om de standaardnotaties voor schaakzetten te begrijpen.

Hij gaf Rollans een lijst van overleden grootmeesters, met het verzoek om er één te vinden die mee wilde werken aan dit experiment.

Op 15 juni 1985 bevestigde Géza Maróczy, die in het Hongaars (en later in het Duits) communiceerde, zijn bereidheid om de match te spelen. Maróczy vestigde zijn identiteit door zijn vaardigheid en stijl als schaker op grootmeesterniveau.

Maróczy's geest leverde ook gedetailleerde informatie over zijn leven toen hij nog leefde. Zulke schaakvaardigheden zijn onmogelijk na te maken, zelfs niet door iemand die zich uitgebreid heeft bestudeerd. Sommige verstrekte informatie bleek in eerste instantie onjuist te zijn. Pas later werd ontdekt correct te zijn.

Neuropsychiater Vernon Neppe (zelf een fervent schaker) ging dieper in op de vragen die aan Maróczy werden gesteld en op details, waardoor de juiste informatie aanvankelijk onjuist leek. De gedisincarneerde Maróczy noemde bijvoorbeeld niet de Italiaanse schaakgrootmeester Massimiliano Romi omdat hij hem kende onder zijn Kroatische naam Max Romih. De gedisincarneerde Maróczy beantwoordde 79 van de 81 vragen die hem werden gesteld over zijn leven correct (of 97,53% nauwkeurigheid). Dat het schaakspel zich over zes jaar uitstrekte, met een entiteit die 36 jaar voordat het spel begon was overleden, pleit er sterk voor dat Maróczy postmortaal overleefde. Robert Rollans, het medium, heeft nooit betaling gevraagd voor zijn diensten. Eisenbeiss hield de zaak stil en publiceerde zijn onderzoek pas tien jaar nadat de schaakwedstrijd was voltooid. Desondanks kwam de Zwitserse pers rond 1990 op de hoogte van het spel en begon daarna de ontwikkelingen nauwlettend te volgen. In het midden van de partij gaf Korchnoi commentaar op hoe goed Maróczy speelde. Op dat moment was Korchnoi (die uiteindelijk won) er niet zeker van dat hij kon winnen.

In 2006 vroeg para-psycholoog Russell Targ zijn zwager Bobby Fischer, zelf grootmeester en een van de grootste spelers in de schaakgeschiedenis, zich in te zetten dit te onderzoeken. Fischer beoordeelde het spel van Maróczy op grootmeesterniveau.

Deze feedback overtuigde Targ ervan dat de schaakmatch het beste beschikbare bewijs voor overleving was. Vernon Nepe analyseerde Maróczy's unieke speelstijl, die hij kon verifiëren. Het was een onmiskenbare uitdrukking van Maróczy's persoonlijkheid. Nepe bevestigde dat deze stijl niet kon worden gerepliceerd door de schaakcomputers die beschikbaar waren toen het spel werd gespeeld. Moróczy speelde bijvoorbeeld een mindere zet in de opening van de partij. Het zou echter een goede zet zijn geweest in 1905. Het tegenspel voor die zet was pas bekend na de dood van Maróczy.

Fysieke mediumschap

Inleidende overwegingen.

Het bewijs dat door fysiek mediumschap wordt voortgebracht, functioneert vaak in combinatie met mentaal mediumschap. De fysieke fenomenen omvatten rappende geluiden (met unieke akoestische eigenschappen), mensen en voorwerpen die zweven, directe stem, ectoplasmatische voortbrengselen en materialisaties. Vaak doen we zulke fenomenen af omdat ze te bizar lijken om te geloven.

Bijna alle prominente fysieke mediums leden onder beschuldigingen van fraude. Vaak zijn deze beschuldigingen gebaseerd op veronderstellingen, zonder enige geloofwaardige, bewijskrachtige basis.

Er is zoveel goed bewijs voor leven na de dood, afgezien van fysiek mediumschap. Waarom het risico nemen om potentiële lezers tegen zich in het harnas te jagen door fenomenen ter sprake te brengen die zo omstreden zijn? Waarom niet op veilig spelen? Tijden veranderen. Veel mensen zullen dit gedeelte op de juiste manier beoordelen, gezien het voorgaande voorbehoud. Hier zijn mijn redenen om zowel fraude als geloofwaardigheid te verwerpen. Ik denk dat deze informatie te belangrijk is om te negeren!

- Ten eerste heeft mijn ervaring, zoals gedocumenteerd in mijn boek *The PK Man*, mij geleerd dat macropsychokinetische fenomenen echt kunnen zijn en daarom serieus onderzoek verdienen - hoe bizar of ongeloofwaardig ze ook zijn.

- Ten tweede hebben sommige fysieke mediums tientallen jaren lang een onberispelijke reputatie gehad. Ik ben niet op de hoogte van gepubliceerde beschuldigingen tegen Stewart Alexander, wiens werk in deze sectie zal worden besproken.

- Ten derde kan de studie van fysiek mediumschap leiden tot belangrijke inzichten over het voortbestaan van bewustzijn. Sommige mensen schrijven deze fenomenen toe als psychokinese (of, soms fraude) door het medium. Maar mogelijk tonen ze de unieke kracht van de gediscarneerde geesten, van wie velen een groter psi-vermogen hebben dan de levenden. Sommige gediscarneerde geesten die verantwoordelijk zijn voor het veroorzaken van fysieke verschijnselen in seances manifesteren zich al meer dan een eeuw via verschillende mediums.

De hardnekkigheid van Walter Stinson.

Stinson (1884-1911) was zowel de broer van het controversieel beroemde medium Mina Crandon als haar controlerende geest tijdens seances. Crandon, ook bekend als Margery, trok in de jaren 1920 enorme aandacht. Ze was de socialistische vrouw van een arts aan Harvard die fysieke mediumschapsprestaties leverde voor een panel dat bijeengeroepen was door *Scientific American*. De beroemde goochelaar Houdini werd haar aartsvijand.

Stinson's controle over geesten kenmerkte zich door het fenomeen dat bekend staat als directe stem. Hoewel het mediumschap van Margery destijds controversieel was en dat vandaag de dag nog steeds is, was de directe stem van Stinson zorgvuldig onderzocht en goed bewezen.

Een apparaat dat was gemaakt door Mark Wyman Richardson, een arts van Harvard die een toegewijde bezoeker werd van de seances van Marjorie, werd in de monden van de deelnemers en het medium gestoken. Het zorgde ervoor dat alle lippen gesloten bleven terwijl de directe stem van Stinson zich manifesteerde.

Het is minder bekend dat Walter Stinson soortgelijke fenomenen produceerde via Mary Ann Marshall, een medium in Winnipeg, Canada, wiens seances werden georganiseerd door Thomas Glendenning Hamilton. Hamilton, een vooraanstaand arts, had een geavanceerde seancekamer die was uitgerust met veel camera's voor het documenteren van deze fenomenen.

De manifestaties van Stinson in Canada begonnen in 1926, na een bezoek van Margery en haar man. De Universiteit van Manitoba heeft de collectie foto's van Hamilton gearhiveerd. Janice Hamilton, de kleindochter van T.G. Hamilton, beschrijft de betrokkenheid van Walter bij de seances in de familie: Sprekend via Mary Marshall, eiste de persoonlijkheid die de meeste groepsleden accepteerden als de geest van Walter Stuart Stinson (1884-1911) dat T. G. een bel zou installeren, die hij met bovennatuurlijke middelen kon laten rinkelen.

T.G. was eerst sceptisch, maar uiteindelijk voldeed hij en de bel rinkelde bij vele gelegenheden. Op een keer nam T.G., volgens Walter's instructies, een foto van het medium met de klokkendoos enkele meters boven haar hoofd geïnstalleerd, terwijl de bel luidde. Op de foto was een draad te zien, omschreven als een teleplasmisch koord, tussen het hoofd van Mary Marshall en de klokkendoos. Op dat moment verloor T.G. zijn scepsis over Walter's legitimiteit en de twee begonnen samen te werken als partners... T. G. fotografeerde tweeënzeventig verschillende teleplasma's in vijftig fotografische experimenten. Het resultaat zijn ongeveer 300 fotografische beelden, genomen vanuit verschillende hoeken. Momenteel lijkt de geest van Walter Stinson soortgelijke fenomenen te produceren via het Britse medium Stewart Alexander.

Walter Stinson beschrijft dat hij, na het mediumschap van Mina Crandon uitgebreid bestudeerd te hebben, zich bij zijn spirituele team voegde.

Elk lid heeft een unieke verantwoordelijkheid. Walter's specialiteit in het team is het produceren van fysieke fenomenen. Hij wil het niet hebben over het controversiële mediumschap van Marjorie. In plaats daarvan blijft hij zich richten op de toekomst. Ectoplasma is een werkelijke substantie die gefotografeerd is, hoewel het niet begrepen wordt. Volgens Stewart Alexander gebruikt het spirituele team ectoplasma om verschillende effecten te creëren. Soms gebruikt het spirituele team ectoplasma voor materialisatie.

Soms vormen ze het tot staven om voorwerpen te laten zweven en rond te bewegen. Kean legt uit dat ze het ectoplasma zag verschijnen als een troebele, amorphe substantie. Daarna werd het een stevige, menselijke hand die ze kon aanraken. Daarna zag ze het verdwijnen.

Hoewel ik geen documentatie heb gevonden waarin de gediscarneerde Walter Stinson zijn identiteit bewijst, zijn de kracht en het bereik van de fysieke fenomenen die gepaard gaan met zijn seances zijn unieke handtekening geworden.

De Scole-groep.

Drie senior onderzoekers van de Society for Psychical Research bestudeerden de Scole Groep, die bekend stond om het produceren van een grote verscheidenheid aan fysieke mediamieke fenomenen.

David Fontana was op dat moment voorzitter. Arthur Ellison was een voormalig voorzitter en een hoogleraar professor. Montague Keen was de voorlichter. Onder hen hadden meer dan vijftig jaar ervaring in het onderzoeken van seances.

In twee jaar tijd woonden ze vierentwintig seances bij. Aanvankelijk waren ze sceptisch, omdat de beweringen van de Scole groep zo buitengewoon waren. Toch concludeerden ze alle drie dat de fenomenen die ze zagen echt waren. Hun critici beweerden dat de onderzoeksprotocollen fraude niet uitsloten, een veelgehoorde beschuldiging ook al was er geen bewijs dat fraude ondersteunde. Eén criticus was historicus Alan Gauld, een voormalig voorzitter van de Society. Hij maakte er een punt van om te zeggen dat hij Robin Foy, de organisator van de Scole groep, al meer dan dertig jaar kende,

... "zonder enige reden te vinden om hem als iets anders dan volledig oprecht te beschouwen." Bovendien geven de drie eminente onderzoekers - Keen, Fontana en Ellison - persoonlijke getuigenissen over de echtheid van de fenomenen die ze gedurende twee jaar observeerden en de voorzorgsmaatregelen die ze namen om fraude te vermijden. Bijvoorbeeld, bij gelegenheid, namen ze de volledige controle over de Polaroid film waarop uitgebreide paranormale beelden waaronder portretten en handtekeningen van bekende personen, grillige tekeningen en symbolen, diagrammen en poëzie geschreven in meerdere talen.

Stemmen werden gehoord via een bandrecorder waarvan de microfoon was verwijderd. Directe stemmen die uit de lucht kwamen werden opgenomen, met name gesprekken met een discarnaat genaamd Reg Lawrence die beweerde gestorven te zijn in 1942. De stemmen vertonen soms een speels gevoel voor humor.

De onderzoekers beweren dat niemand de variëteit en robuustheid van de fenomenen kan dupliceren door middel van trucage. Professioneel goochelaar James Webster getuigt ook dat dit het geval is. In een vervolgartikel dat in 2001 werd gepubliceerd, beoordeelt Scole-onderzoeker Montague Keen de kritische commentaren van degenen die de buitengewone fenomenen onverteerbaar vonden. Hij wijst op: ..."het totale gebrek aan enig spoor van misleiding op enig moment door enig lid van de Groep over een periode van vier of vijf jaar, ondanks de aanwezigheid van honderden getuigen in zes landen. Aangezien bijna alle niet-paranormale verklaringen bewegingen veronderstellen van de kant van een of meer leden van de Groep die zouden uitnodigen tot het riskeren van observatie en dus blootstelling, is de afwezigheid van dergelijke meldingen. is de afwezigheid van dergelijke meldingen op zichzelf al een belangrijk bewijs".

Keen wees er ook op dat het positieve bewijs in dit geval allemaal gebaseerd was op empirische observatie, terwijl de beweringen van de critici inferentieel waren.

De Scole Groep is het meest bekend vanwege het fotografische bewijs dat ze tijdens hun seances produceerden. Het proces begon met een 35mm camera. Foy nam zelf de eerste foto door een raam dat naar de tuin keek om het specifieke fotorolletje te identificeren. Eenmaal in de kelder waar de seances werden gehouden, was de kamer volledig donker en konden er geen echte opnames worden gemaakt. Een van de mediums, Sandra, kreeg de opdracht de camera te pakken en op de hendel te drukken wanneer iemand "nu" zei. Na vier of vijf foto's legde ze de camera neer op een reservestoel. Daarna konden de aanwezigen in de kamer de camera in de lucht horen bewegen en de sluiters horen klikken. toen meer foto's gemaakt werden.

Eens de film ontwikkeld, waren er elf afzonderlijke foto's van beelden van over de hele wereld - de eerste foto was de foto van de tuin die Foy oorspronkelijk had genomen.

Robin Foy legt uit dat de groep geestcommunicatie ervoer via een speciaal apparaat dat TCD (Trans Communication Device) wordt genoemd. De gedisincarneerde geest van Thomas Edison leek aanwijzingen te hebben gegeven voor het maken van dit apparaat.

Het duurde bijna een jaar om het te bouwen en te laten werken. Het werd bevestigd aan de versterker van een cassetterecorder. Foy verklaart dat de groep er via dit apparaat in slaagde om een gesprek van vijftien minuten te voeren met Thomas Edison zelf. Wat betreft de verschijning van Edison in de geest, bevatte het Scole-experiment uitgebreid bewijsmateriaal, geproduceerd door gedisincarneerde geesten, op film. Daaronder was een handtekening die vermoedelijk door de geest van Edison zelf was achtergelaten. De handtekening kwam overeen met de handtekeningen van Edison die die later werden teruggevonden in het Edison Instituut.

HET KADER: BEWUSTZIJN VOORBIJ DE HERSENEN

Bewustzijn en zuivere logica

Het parsimonieprincipe. Eeuwenlang hebben geleerden Occam's Razor erkend als de fundamentele regel van het verklaren zelf. De verklaring die de voorkeur geniet is altijd die met de minste aannames die alle relevante feiten kan verklaren. Er bestaat bijna universele consensus over dit principe. In het donkere tijdperk van het sciëntisme zijn we van dit belangrijke principe afgeweken door aan te nemen dat dode materie de basis van de werkelijkheid is. Daarom zeggen we dat als iets belangrijk voor ons is, het belangrijk is. In dit donkere tijdperk geven we voorrang aan externe gewaarwordingen boven intuïties en gevoelens. Daarom zeggen we ook dat het logisch is als we het eens zijn met een bepaalde bewering. Deze ideeën, die het belang van materialiteit en gevoel verhogen, zitten zo diep ingebakken dat we er normaal gesproken niet eens over nadenken of ze wel of niet geldig zijn.

Paradoxaal genoeg begint alle filosofie in de geest - en niet in de materie. Descartes maakte dit expliciet met zijn eenvoudige uitspraak in het Latijn: "Cogito ergo sum". Ik denk, dus ik ben. We hebben allemaal directe kennis van onze geest. Niets is directer en intiemer. Wij hebben geen directe toegang tot iets anders dan onze geest. De grote twintigste-eeuwse natuurkundigen, zoals Erwin Schrödinger en Max Planck, begrepen dit. Planck, de grondlegger van de kwantumfysica, zei: "Ik beschouw bewustzijn als fundamenteel. Ik beschouw materie als afgeleid van het bewustzijn". We kunnen niet achter het bewustzijn komen. Alles waar we over praten, alles wat we als bestaand beschouwen, postuleert bewustzijn. Plancks positie - een expliciete verklaring van de idealistische metafysica - is geen marginaal of achterhaald standpunt. Richard Conn Henry, Academy Professor of Physics and Astronomy aan de Johns Hopkins University, publiceerde in 2005 een vergelijkbaar perspectief in Nature. Hij schreef: Natuurkundigen schrikken terug voor de waarheid omdat de waarheid zo vreemd is aan de alledaagse natuurkunde... Het universum is immaterieel - mentaal en spiritueel. Helaas voor dit onderwerp, betekent "immaterieel" voor veel mensen irrelevant! Dit is weer een voorbeeld van de versturende invloed van het sciëntisme. Als Max Planck gelijk had en pure geest, als de fundamentele categorie van de werkelijkheid, voldoende is om alle kennis te verklaren - dan is het niet nodig om dode materie te postuleren als een extra bestaanscategorie! Idealisme, de positie dat het universum in essentie geestachtig is, voldoet aan de parsimonie-eis in het metafysische domein. Metafysisch idealisme is een wereldbeeld waarin postmortale overleving zowel natuurlijk als verwacht is. In het huidige materialistische tijdperk erkent Kastner dat idealistische metafysica uit de mode is - omdat "het te woou klinkt."

Kastrup's analytisch idealisme.

Computeringenieur en filosoof Bernardo Kastrup is mogelijk de belangrijkste hedendaagse kampioen van het idealisme als hedendaagse voorvechter - en helpt het idealisme weer in de mode te brengen. Sinds 2011 heeft hij tien boeken geschreven waarin hij zijn standpunt uiteenzet en heeft hij essays gepubliceerd ter ondersteuning van zijn positie op de website van Scientific American. Kastrup maakt duidelijk dat hij het bewijs voor het voortbestaan van bewustzijn na de dood accepteert. Hij erkent dat het natuurlijk is voor idealisten om overleving na de dood te verwachten. Het zal verschillen van onze ervaring in een fysiek lichaam. Het bewustzijn dat geassocieerd wordt met uittredingen en bijna-dood gebeurtenissen, zoals gerapporteerd in de voorgaande pagina's, verschilt aanzienlijk van de lichamelijke ervaring.

Kastrup heeft de traditionele argumenten weerlegd die gebruikt worden tegen de metafysische theorie dat alle werkelijkheid geestachtig is.

Zoals het citaat van Bertrand Russell in de Inleiding uitdrukt, is het voor de hand liggende bezwaar het schijnbare primaat van de hersenen over de lichamelijke ervaring.

Kastrup weerlegt dat bezwaar. Hij laat zien dat de correlatie tussen hersenactiviteit en de ervaring van mensen geen oorzakelijk verband hoeft te impliceren.

De alternatieve zienswijze is dat de hersenen de uiterlijke verschijning zijn van innerlijke mentale processen - net zoals bliksem de uiterlijke verschijning is, in plaats van de oorzaak, van atmosferische elektrische ontlading. Zijn nieuwe standpunt suggereert dat conventionele neurowetenschappers een gebrek aan verbeeldingskracht hebben als ze de dingen slechts vanuit één perspectief bekijken.

Kastrup beweert dat idealisme de volgende feiten en meer kan verklaren, zonder de onnodige aanname van een metafysische categorie die we dode materie noemen:

- de sociale consensus over de wereld zoals die door de zintuigen wordt ervaren.
- de schijnbare privacy van interne mentale activiteit.
- de concreetheid van de zintuiglijke ervaring.

Kastrup bevestigt de realiteit en impact van de fenomenale wereld. Maar als zijn argumenten voldoende zijn en Planck's dictum correct is, betekend dit dat degenen die niet-bewuste materie postulieren als een afzonderlijk principe Occam's Razor schenden. Kastrup legt uit dat er waarschijnlijk een geavanceerde hyperspace-verklaring nodig is om individuele bewuste zelden te verklaren binnen de geestachtige aard van het universum. We zullen het normale menselijke bewustzijn niet begrijpen totdat we het feit onder ogen zien dat het buiten onze vierdimensionale ruimtetijdmatrix opereert.

Kastrup eist eerbiedwaardige filosofische ideeën op en herformuleert ze in termen van hedendaagse wetenschap. Het komt erop neer dat we deel uitmaken van het levende bewustzijn van het universum. De grote Zwitserse psychiater Carl Jung begreep dit.

Over het algemeen vermeed hij metafysische uitspraken. Maar in deze passage uit zijn commentaar op het Tibetaanse Dodenboek gaf hij een tipje van de sluier over de lange filosofische traditie van het idealisme: *"Het is de psyche die, door de goddelijke scheppende kracht die erin besloten ligt, de metafysische bewering doet; zij poneert het onderscheid tussen metafysische entiteiten. Het is niet alleen de voorwaarde voor alle metafysische werkelijkheid, het is die werkelijkheid"*.

In de volgende drie subparagrafen over psychedelisch onderzoek, terminale helderheid en experimentele parapsychologie - belicht ik empirisch onderzoek dat de theorie van William James versterkt dat de hersenen het filter van bewustzijn zijn, in plaats van de bron. Dit onderzoek betreft bewustzijnstoestanden die indirect gerelateerd zijn aan communicatie of ervaring na het leven.

Psychedelisch onderzoek

Onder invloed van psychedelica rapporteren gebruikers meestal levendige en complexe mentale toestanden met onaardse kleuren en geluiden, evenals complexe ketens van associaties. Onderzoek suggereert dat deze verbeterde mentale toestanden onafhankelijk van hersenactiviteit functioneren.

Verskillende onderzoeken melden nu dat deze intense ervaringen samengaan met verminderde elektrische hersenactiviteit en metabolisme - geen verhoogde activiteit.

Bewustzijnsonderzoeker Stuart Hameroff, MD, bespreekt relevante psychedelisch onderzoek.

Onderzoekers gaven de proefpersonen intraveneus psilocine, het actieve bestanddeel in psilocybine. (oftewel "paddo's"), terwijl ze in een MRI-scanner zaten. Ze maten ook het EEG.

De proefpersonen waren aan het trippen en meldden dat ze onder invloed van de drug een verbeterde waarneming hadden met een verhoogde informatiedichtheid en betekenisvolle verbindingen. De onderzoekers verwachtten een verhoogde hersenactiviteit, maar vonden het tegenovergestelde.

Hameroff veronderstelt dat het bewustzijn op kwantumniveau functioneert - een dieper niveau dan de neuronen in de hersenen. Kastrup herhaalt Hameroffs punt. Hij voegt nieuwe voorbeelden toe waarbij de bewuste ervaring toeneemt terwijl de metabolische activiteit van de hersenen afneemt. Dit toont aan dat het bewustzijn niet afhankelijk is van de hersenfunctie.

Dit zijn onder andere piloten die flauwvallen tijdens een GForce-training en die, hoewel het bloed uit hun hersenen wegvloeit, levendige dromen ervaren. Een ander voorbeeld is een tienerage om een euforische toestand te bereiken door zuurstof af te snijden door te stikken. Een derde voorbeeld betreft mediums die automatisch schrijven doen. Braziliaanse studies hebben aangetoond dat de stofwisseling in de hersenen vertraagt terwijl de mediums sneller complexe gedachten schrijven.

Er is ook een verband tussen psychedelisch gebruik, een verhoogd bewustzijn dat niet gefilterd wordt door de hersenen, en percepties over het overleven na de dood.

Een van de eerste inzichten over de psychedelische ervaring is de gelijkenis met klassieke beschrijvingen van het leven na de dood. Aldous Huxley schreef hierover in 1954 en vergeleek zijn ervaring met beschrijvingen in de Evans-Wentz vertaling van Het Tibetaanse Dodenboek.

Timothy Leary, Richard Alpert en Ralph Metzner breidden dit idee uit in 1964 toen ze hun boek, *The Psychedelic Experience*, baseerden op het Tibetaans Dodenboek, een boeddhistische handleiding om overledenen te helpen navigeren door het hiernamaals.

Terminale Luciditeit

Dit goed gedocumenteerde fenomeen doet zich voor bij mensen die de ziekte van Alzheimer hebben of die op een andere manier hersenbeschadiging hebben opgelopen. Bedlegerige patiënten kunnen soms rechtop zitten, met heldere ogen en alert. Ze kunnen gesprekken voeren die hun vroegere vermogens te boven gaan.

Omdat een ernstig aangetast brein niet plotseling op deze manier kan regenereren terwijl een patiënt op zijn sterfbed ligt, is de meest redelijke interpretatie dat het bewustzijn onafhankelijk van de hersenen kan functioneren. Je zou zelfs kunnen zeggen dat de hersenen zo sterk achteruit zijn gegaan dat ze niet langer kunnen fungeren als filter om het grotere bewustzijn (of zelf of ziel) uit het bewustzijn te houden.

Terminale helderheid treedt meestal op tussen twee weken en kort voor de dood.

Filosoof Stafford Betty beschrijft een typisch geval van terminale luciditeit.

De stervende persoon, die zelfs in een vegetatieve toestand kan zijn, kan plotseling "uitbarsten" in zijn oude persoonlijkheid met volledig geheugen. Dit gebeurt in 5-10% van de gevallen van Alzheimer.

Mijn vrouw, Janelle Barlow, was getuige van terminale helderheid bij mijn moeder die leed aan zowel Alzheimer als een beroerte. De episode duurde ongeveer twee uur en vond plaats binnen een week voor haar definitieve overlijden. Het omvatte een oprecht gesprek over het leven, het huwelijk, de kinderen en de voortgang van mijn moeders ziekte.

Buitenzintuiglijke waarneming en psychokinese

De gegevens. Vanaf de jaren 1930 stelde de vader van de moderne parapsychologie Joseph Banks Rhine dat de parapsychologie meer erkenning zou krijgen als ze zich zou richten op experimentele/statistische tests van telepathie, helderziendheid, voorspellen en psychokinese - in plaats van op veldstudies die bedoeld waren om bewijs te vinden voor postmortale overleving.

Het resultaat was dat parapsychologische onderzoekers zich afkeerden van de overlevingskwestie. De strategie van Rhine was gedeeltelijk succesvol. Het vlaggenschip van de American Psychological Association publiceerde onlangs een samenvatting van meer dan 1300 parapsychologische experimenten. Het toonde aan dat de algemene resultaten zowel statistisch zeer significant als van uitstekende kwaliteit waren. In de Inleiding beschreef ik de vijandige reactie op dit artikel van spotters die beweerden, "... de gegevens zijn irrelevant."

Afwezigheid van theorie.

Het probleem is dat, terwijl er gegevens in overvloed zijn, er geen geaccepteerde wetenschappelijke theorieën zijn om psi te verklaren. De psi-gegevens vereisen dat we onze metafysische aannames opnieuw onder de loep nemen - omdat het bestaan van psi te danken is aan het bereik van de geest voorbij de beperkingen van het fysieke lichaam.

De signaaloverdrachtsinterpretatie van paranormale waarneming suggereert dat telepathie analoog is aan telegrafische of radiocommunicatie. Dit idee is altijd controversieel geweest en is in feite ongegrond.

Er bestaat geen orgaan voor paranormale waarneming en er is ook geen bekend kanaal voor paranormale informatie. Om psi te verklaren moeten we de diepere implicaties van tijd, ruimte en bewustzijn onderzoeken. Dit brengt ons weer terug bij het idealisme - naar een gezichtspunt waar we tijd en ruimte zien als voortkomend uit de geestachtige grond van zijn die alle werkelijkheid verbindt.

Kan 'living agent psi' de overlevingsgegevens verklaren?

Er zijn filosofen die het paranormale een warm hart toedragen en die beweren dat buitenzintuiglijke waarneming en psychokinese een wolk over de postmortale overlevingshypothese werpen omdat alle gegevens beter verklaard kunnen worden als levende agent psi dan als overleven na de dood. Dit zijn mensen die bereid zijn om naar het parapsychologische bewijs te kijken, maar die nog steeds vasthouden aan onredelijke bezwaren met betrekking tot de overlevingsinterpretatie. Hier zijn vijf redenen waarom ze het mis hebben.

1. De eerste, gebaseerd op mijn droombezoek uit 1972 na de dood van oom Harry, is dat paranormale vermogens alleen geen verklaring kunnen zijn voor de krachtige, levensveranderende ontmoetingen die we vinden in postmortaal overlevingsbewijs. Naast mijn geval hebben we zulke buitengewone transformaties gezien in de gevallen van Eben Alexander, Elizabeth Kübler-Ross, Brian Weiss en bisschop James Pike - onder anderen.

2. Veel van het sterkste bewijs voor psi komt uit contexten, zoals seances, waar geesten zich hebben gemanifesteerd. We zien dit in discussies over George Pellew's controle over geesten door Leonora Piper's mediumschap, John Thomas' proefschrift over Gladys Leonard's mediumschap, Géza Maróczy's controle over geesten door Robert Rollin's mediumschap, en de buitengewone lichamelijke manifestaties van de Scole groep. Psycholoog David Fontana stelt het als volgt: "Geesten, ontlichaamde individuen, welke term je ook kiest, lijken in staat te zijn tot psychische prestaties die verder gaan dan die van levende wezens."

Er nemen altijd levende mensen deel aan deze gelegenheden. Critici wijzen er dus op dat we psi van levende wezens niet kunnen uitsluiten. Dat is waar. Maar levende mensen vertonen vaker grotere psi wanneer ze met gediscarneerde agenten werken dan anders. We vinden nooit de intensiteit, variëteit en kracht van fenomenen die geassocieerd worden met fysiek mediumschap - zo duidelijk aangetoond in het voorbeeld van de Scole Groep - in situaties waarin niet expliciet wordt samengewerkt met discarnate helpers.

3. We moeten ons afvragen waarom belichaamde menselijke wezens paranormale gaven hebben. Filosoof Michael Grosso stelt dat dit onnodige, zelden gebruikte vermogens zijn voor de meeste omdat we in onze overlevingsbehoeften voorzien door middel van conventionele sensorimotorische en rationele vermogens. ESP en PK zijn echter latente potentialen die sterker worden, "nadat we ons lichaam laten vallen in de dood en onze geest alles is wat we bezitten." Dan worden ze essentieel.

4. Vrijwel alle individuen die begaafd zijn met aantoonbare psi-vermogens claimen een sterk geloof in het hiernamaals, meestal gebaseerd op directe kennis. Hoewel ik al 48 jaar op dit gebied werkzaam ben, ken ik geen enkele beproefde helderziende die het overleven na de dood afwijst of er zelfs neutraal tegenover staat. Een uitstekend voorbeeld is Harold Sherman, de pionier op afstand die met succes de poolexpeditie van Sir Hubert Wilkins volgde vanaf duizenden kilometers afstand. Sherman schreef ook een boek waarin hij zijn leven na de dood en zijn kennis over het hiernamaals beschreef.

De veelgeprezen afstandswaarnemer Joseph McMoneagle voegt in de toewijding van Remote Viewing Secrets: A Handbook, de kernachtige zin: "De hele werkelijkheid buigt voor de illusie van Leven en Dood." Ingo Swann is een andere beproefde helderziende die over het hiernamaals schreef op basis van zijn eigen innerlijke visie.

5. In zijn extreme vorm - d.w.z. psi heeft geen bekende grenzen - kunnen we het niet falsifiëren of weerleggen als een verklaring voor de gegevens die wijzen op overleven na de dood. Dit is een vereiste voor elke wetenschappelijke hypothese, in de zin zoals beschreven door wetenschapsfilosoof Karl Popper. Samengevat wijzen buitenzintuiglijke waarneming en psychokinese definitief in de richting van het één-geest principe en William James' filtratietheorie van bewustzijn. Ze bieden echter geen redelijke alternatieve interpretatie van het overlevingsbewijs. Ze versterken die interpretatie, omdat ze bewijzen dat het menselijk bewustzijn niet beperkt wordt door de fysieke beperkingen van tijd en ruimte.

CONCLUSIE

Het argument en het bewijs

Sinds 1972, toen oom Harry tot mij kwam in een droom op het moment van zijn dood, heb ik mijn professionele leven besteed aan het onderzoeken van parapsychologie en de implicaties daarvan voor ons begrip van postmortale overleving en bewustzijn. Omdat ik een solide theoretische en praktische kennis heb van het veld, ben ik door de decennia heen in staat geweest om door middel van het interviewproces hardnekkig onderzoek te doen - en ik heb videogesprekken gecreëerd met zowel experts als ervaringsdeskundigen, die vijftig jaar teruggaan.

Als de eenzame ontvanger van de enige doctorstitel in de parapsychologie die ooit in de Verenigde Staten is uitgereikt, weet ik veel over de overweldigende weerstand binnen de academische wereld en elders tegen het idee van paranormaal functioneren onder levenden. Die weerstand is veel sterker als het gaat om communicatie met overledenen. Als gevolg daarvan zie ik de manier om deze impasse te doorbreken als het ter discussie stellen van de axioma's waarop mensen zich baseren wanneer ze het verzamelde bewijs afwijzen.

Eén axioma komt voort uit Hume's argument dat menselijke getuigenissen nooit voldoende kunnen zijn "om een wonder te bewijzen". In antwoord hierop heb ik erop gewezen dat postmortale overleving zowel normaal als natuurlijk is vanuit het gezichtspunt van de idealistische metafysica. Ik heb ook het belang benadrukt van menselijke getuigenissen in de gerespecteerde fenomenologische traditie binnen de filosofie. De psycholoog, godsdienstwetenschapper en filosoof William James heeft deze benadering toegepast op wetenschappelijk onderzoek naar het paranormale door zijn discussies over radicaal empirisme. De wetenschap heeft nog niet aangetoond dat bewustzijn een product is van neurologisch functioneren.

Alternatieve standpunten hebben een lange geschiedenis, die meer dan een eeuw teruggaat.

Er is empirische ondersteuning voor de filtratietheorie van William James. We kunnen postmortale overleving ook in de wetenschap integreren door hypothesen te ontwikkelen die hyperspace-wiskunde met zich meebrengen. Zuivere logica geeft de voorkeur aan metafysisch idealisme als verklarend model van de werkelijkheid, zoals Max Planck, de grondlegger van de kwantummechanica, expliciet zei. Vanuit dit perspectief is het overleven van bewustzijn natuurlijk en te verwachten.

Dit essay is gebaseerd op het pijlenbundelprincipe dat het beste bewijs voor postmortale overleving het grote geheel is: negen verschillende bewijsrichtingen die allemaal wijzen op postmortaal bewustzijn:

- Bijna-doodervaring
- Communicatie na de dood
- Reïncarnatie gevallen
- Piek in Darian-ervaringen
- Instrumentele transcommunicatie
- Xenoglossie,
- Possessie
- Mentaal mediumschap
- Fysieke mediumschap

Deze onderzoeksbenaderingen zijn grotendeels onafhankelijk van elkaar - en elke pijl bevat meerdere witte kraai voorbeelden. Het argument van de pijlenbundel is overweldigend.

Ik heb zorgvuldig gekeken naar de twee belangrijkste alternatieve paranormale interpretaties van de gegevens: living agent psi en archetypische synchronistische resonantie (waarvan ik de coauteur ben). Geen van beide alternatieven volstaat om de reikwijdte en intensiteit van het verzamelde bewijs te verklaren. De niet-paranormale alternatieven zijn onhoudbaar.

Hier zijn de vele witte kraai voorbeelden die eerder werden gepresenteerd. Als geheel genomen, samen met de contextuele discussies, vormen ze een systematisch raamwerk dat ondubbelzinnig de modernistische opvatting ontkracht dat het bewustzijn eindigt met de lichamelijke dood.

- het droombezoek van oom Harry, op het moment van zijn dood, waardoor mijn leven veranderde.
- twaalf vroege onderzoekers die het overleven van bewustzijn onderschreven.
- onderzoek naar gehospitaliseerde patiënten met een hartstilstand die bijna-dood ervaringen rapporteerden
- Anne Simpson's terugkerende dromen van de overleden Malloy over een schuld van drie-en-pence
- Elisabeth Kübler-Ross' levenstransformerende bezoek na de dood van de overledene.
- Mevrouw Schwartz, die een geschreven briefje achterliet.
- een nieuwe psychotherapiemodaliteit gecommuniceerd door de overleden Siegfried Fischer aan de kleermaker Bob Hoffman.
- de communicatie na de dood van Joseph Gallenberger met de vrouw van een deelnemer aan een seminar tijdens het douchen

- de verdronken zeeman die in een visioen aan zijn moeder in Australië verscheen.
- Elisabeth Targ's boodschap na de dood voor haar vader Russell Targ die hem overtuigde van haar postmortale overleving.
- bezetenheid van Paul Leslie door de overleden vader van een psychotherapeutische cliënt.
- de lucide droomboodschap aan de vrouw van een dominee over haar gewoonte om naar zijn portret te staren
- Whitley Striebers vooraf afgesproken communicatie na de dood van zijn overleden vrouw Anne.
- zeventienhonderd opgeloste reïncarnatiegevallen in de database van de Universiteit van Virginia.
- de levensveranderende communicatie na de dood van psychiater Brian Weiss via zijn gehypnotiseerde patiënte Catherine
- aankondiging van dromen van de overleden U Ba Kyar aan de ouders van Maung Aung Than.
- piek in Darien ervaring van Corfidius zoals gerapporteerd door Plinius de Oudere.
- piek in Darien ervaring van een Zuid-Afrikaanse patiënt met ademhalingsstilstand.
- piek in Darien ervaring gerapporteerd door Eben Alexander tijdens zijn bijna-dood ervaring.
- bezit van Lurancy Vennum door de overleden Mary Roff.
- bezetenheid van Sumitra Singh door de overleden Shiva Tripati.
- getuigenissen van psychotherapeuten Wilson Van Dusen, Edith Fiore, Adam Crabtree en Carl Wickland over de gehechtheid van overleden personen aan hun patiënten.
- spraakberichten van de overleden Konstantin Raudive aan Mark Macy, George Meek en anderen.
- tweeweg elektronische spraakcommunicatie van Anabela Cardoso met overleden familieleden.
- vijftig telefoongesprekken van overledenen, gedocumenteerd door D. Scott Rogo en Raymond Bayliss
- dertig telefoongesprekken van de doden, onderzocht door Callum Cooper.
- mijn lucide droomervaring met Elisabeth Targ, met een telefoongesprek met witte ruis.
- Russell Targ's verslag van Elisabeth Targ die zich bemoeide met de elektrische circuits in zijn huis na haar dood.
- het sms-bericht aan Donald Empson na de dood van Sally Dixon, gedocumenteerd door Emmy Vadnais.
- de Jenson Jacoby xenoglossie zaak onderzocht door Ian Stevenson.
- de Uttara/Sharada xenoglossy zaak onderzocht door Ian Stevenson.
- negenentwintig voormalige vrienden herkend door de overleden George Pellew via Leonora Piper's mediumschap
- William James' verklaring dat de gediscarneerde Richard Hodgson communiceerde via Leonora Piper, of een andere geest die zich voordeed als Hodgson.
- initiatie van kruis correspondentie door de overleden Frederic Myers.
- dicteren van De weg naar onsterfelijkheid door de overleden Frederic Myers via Geraldine automatisch schrift van Cummins.
- Francisco Madero, spiritistisch medium, lanceert de Mexicaanse Revolutie en wordt president, gebaseerd op begeleiding van de overleden Benito Juarez.
- Het mediumschap van Gladys Osborne Leonard overtuigt Sir Oliver Lodge ervan dat hij communiceert met zijn overleden zoon Raymond.
- Katie Dawson-Smith ontvangt informatie van haar overleden zoon, via Gladys Leonard over een cheque die ze nodig heeft.
- kruis correspondentie geïnitieerd door de overleden William Barrett via het mediumschap van Leonora Piper en Gladys Leonard.
- John Thomas' negen jaar durende promotieonderzoek naar Gladys Leonard en 92,3% nauwkeurigheid toont.

- forensisch bewijs van de overleden R101 piloot, Herbert Irwin, geleverd door Eileen Garrett's mediumschap.
- psychotherapie modaliteit gestart door de overleden Karl Nowotny door Grete Schröder's mediumschap.
- Bisschop James Pike's levensveranderende communicatie met zijn overleden zoon Jim - en de overleden theoloog Paul Tillich door Ena Twigg's mediumschap.
- getuigenis van de overleden Mauricio Garcez Henrique via Chico Xavier's mediumschap, aanvaard in een Braziliaanse rechtbank.
- Allan Showery's veroordeling voor moord, gedeeltelijk gebaseerd op Teresita Basa's communicatie na de dood van Teresita Basa met Remibias Chua.
- De veroordeling van Anthony Ruark voor moord, gedeeltelijk gebaseerd op communicatie door de overledene Jacqueline Pool door mediumschap van Christine Holohan
- William Lang's manifestatie gedurende zes decennia door George Chapman's mediumschap.
- schaakspel op grootmeesterniveau gespeeld door de overleden Géza Maróczy met de levende Victor Korchnoi.
- de fysieke manifestaties van de overleden Walter Stinson via het mediumschap van Mina Crandon, Ann Marshall en Stuart Alexander.
- de twee jaar durende studie van Scole groepsmanifestaties waarvan de onderzoekers David Fontana, Montague Keen en Arthur Ellison getuige waren.

Dit bewijs is enorm en consistent. Er is dus geen redelijk alternatief voor de conclusie dat het menselijk bewustzijn de permanente lichamelijke dood kan overleven. Dit is geen verrassende conclusie. Leven na de dood is het geaccepteerde geloof in elke cultuur en historische periode. Het bewijs dat in dit essay wordt gepresenteerd is tenslotte een klein voorbeeld uit een veel groter universum van menselijke ervaringen!

De prijs van het negeren van het bewijs

Jeffrey Kripal, professor filosofie en religieus denken aan Rice University, suggereert dat bijna-dood ervaringen en communicatie na de dood veel vaker voorkomen dan we ons doorgaans realiseren. Sociale druk onderdrukt de gegevens nog steeds. Publieke discussies over postmortale overleving zijn nog steeds relatief zeldzaam. De reden is dat we bang zijn voor onze eigen supernatuur: Want dat is wie we werkelijk zijn. Dat is waartoe we in staat zijn.

De bestudeerde desinteresse in paranormaal onderzoek en parapsychologie door grote delen van de opgeleide professionals van vandaag de dag heeft het vermogen van moderne samenlevingen beperkt om mentale stoornissen aan te pakken die geassocieerd worden met bezetenheid door discarnaten, wat gedocumenteerd is door meerdere psychotherapeuten. Daarnaast toonde Ian Stevenson aan dat reïncarnatie ons zou kunnen helpen om fobieën en filosofieën, verwarring over de geslachtsidentiteit, vendetta's en oorlogszuchtig nationalisme beter te begrijpen.

De moderne beschaving betaalt de prijs voor het negeren van postmortale overleving - en het verkiezen van de opvatting, verwoord door Marvin Minsky in de Inleiding, dat mensen niet meer zijn dan geavanceerde machines.

De grote Zwitserse psychiater Carl Gustav Jung richtte zich op wat hij beschouwde als de primaire kwaal van de beschaving in zijn boek *Modern Man in Search of a Soul*. Hij schreef:

Als arts ben ik ervan overtuigd dat het hygiënisch is - als ik het woord mag gebruiken - om in de dood een doel te ontdekken waarnaar men kan streven; en dat ervoor terugdeinzen iets ongezonds en abnormaals is dat de tweede helft van het leven van zijn doel berooft.

We verbergen ons voor onze eigen diepste identiteit als we postuleren dat het bewustzijn uitdooft met de dood van het lichaam - wat resulteert in een ernstig hiaat in ons vermogen tot zelfkennis.

Een laatste gedachte

Tot slot wil ik graag de aandacht vestigen op de losse groep individuen en organisaties waaraan ik denk als psychenauten - een term die voor het eerst gebruikt werd door Jean Houston. Ze omvatten beoefenaars van hypnose, meditatie, yoga, reizen buiten het lichaam, helder dromen, spiritueel mediumschap, entheogenetica, actieve verbeelding, kijken op afstand en andere intuïtieve kunsten en wetenschappen.

Enkele van deze individuen, die in dit essay worden genoemd zijn Eben Alexander, Elizabeth Krohn, Barbara Harris Whitfield, Joseph Gallenberger, Whitley Strieber, Stewart Alexander, Robin Foy en Bernardo Kastrup.

Deze mensen zijn pioniers in het verkennen van innerlijke ruimtewerelden.

Eerdere generaties hadden ook grote pioniers: Swedenborg, Allen Kardec, Frederic Myers, William James en Carl Jung - om er een paar te noemen. Misschien is de tijd gekomen om voort te bouwen op wat al bereikt is en een project te beginnen dat Charles Tart ooit de staatsspecifieke wetenschap noemde. Ik denk dat we nu op het moment in de geschiedenis zijn waarop we serieus zouden kunnen beginnen met het in kaart brengen van continenten van de geest in het algemeen - net zoals we in de renaissance begonnen zijn met het wetenschappelijk in kaart brengen van nieuwe continenten op aarde. Er kunnen nieuwe witte kraaien gevonden worden.